DIREKT AKTION

NR 1/2004 (38) 20 KR

SYNDIKALISTISKA UNGDOMSFÖRBUNDET

Femkamp i feminism

Vi åker gratis och ockuperar hus i Helsingfors

Svensk pop och engelsk komik

Som ett brev på posten

Redaktionen säger sitt:

Jämställdhetsdebatter, har vi inte börjat tröttnat på dem vid det här laget?

Vi har alla deltagit i dem; de där folk har blivit så upprörda att de är beredda att slåss och där personangreppen överskuggar sakfrågan. Där de de diskuterande är så rörande överens att det hela banaliseras och på något märkligt sätt "glöms bort" eller ignoreras. Även om det är en intressant företeelse var det inte det jag hade i åtanke när jag påbörjade denna text. Jag tänkte mer på innehållet i dessa så sällsynta debatter. Antingen handlar det om självklarheter såsom huruvida kvinnor är lika kompetenta som män och huruvida det i så fall berättigar dem till lika lön och samma förmåner. Eller så handlar det om ytterligheter såsom huruvida prostituerade kvinnor borde betala skatt på sin inkomst eller varför det inte finns lika stort porrutbud för kvinnor som för män.

Man ifrågasätter inte det "självklara" - självklart inte - det är ju självklart. Sällan ifrågasätts den bakomliggande strukturen till varför förändringen sker så långsamt och motvilligt. Låt mig ta ett exempel: Jag hade en manlig matematiklärare för ungefär ett år sedan. Det var en äldre herre, mycket pedagogisk, mycket skämtsam, riktigt trevlig över lag. Under dessa månader som jag gick på hans föreläsningar refererade han endast en enda gång till en kvinna. För honom var allt från datorn till locket på tavelpennan till variablerna i figurerna på tavlan "han". Punkter och vinklar kallade han för "Adam" respektive "Viktor". Det enda sammanhang i vilket han nämnde en kvinna var negativt. "Han" som sprang från punkt "Adam" till punkt "Bertil" ändrades genast till "mormor" när det framkom i problemtexten att denne endast sprang i fyra kilometer i timmen.

Varför är mannen så unik att denne har upphöjts till norm? Visst, historiskt sett har den fysiskt starke alltid haft makten, men vad gör det om hundra år? Fysisk styrka förlorade sin betydelse för samhällsutvecklingen för länge sedan. Men fortfarande särskiljs "manligt" och "kvinnligt" och respektive begrepp har fått ytterligare attribut som skall efterlevas och särskilja. Det så kallade manliga beteendet är i dessa sammanhang fortfarande det som premieras. Varför skulle någon då vilja vara kvinna - för det är faktiskt inget man föds till - när allt det ger är besvär och utanförskap, trots att vi är i majoritet?

Jag skulle kunna ställa mig på torget och skrika mig hes över min frustration, men det skulle inte spela någon roll. Det går inte att få folk att tänka i nya banor genom tvång. Uppmärksamheten bör istället dras till detaljerna - samhällets byggstenar; språket, sederna, historieskrivningen, kulturen och konsten. Det är där mallen för könsförtrycket ligger. Börjar man granska dem är det omöjligt att inte se. Då kommer de som inte är alltför tröga förstå vad man menar med könssegregation av egen slutledningsförmåga.

Vi har lyckats utveckla både civilisationen och vetenskapen mer än våra egna sinnen på den punkten. Men vänta lite nu. vem är det egentligen som definierar vad som är civilisation och vetenskap? Det är inte svårt att falla dit själv, det är ju så självklart att allt är som det är. För gud förbjude att vi skulle bli tvungna att omdefiniera hela vårt sätt att se på världen och sakers ordning.

Det här vill Syndikalistiska Ungdomsförbundet

SUF är inte ett politiskt ungdomsförbund bland alla andra. Vi vill inte ha makten, vi tycker inte heller att det är fel makthavare som styr. Vi vill inte ha några makthavare överhuvudtaget.

Vi vill ha ett samhälle där alla har makten över sina egna liv och över det gemensamma samhället. Vi bedriver vår kamp på skolor, gator, bostadsområden och arbetsplatser.

Alla människor är lika mycket värda. Det är därför vi jobbar mot patriarkatet och sexismen, och mot rasismen och fascismen. Kapitalismen tjänar på att splittra arbetarklassen och få oss att strida inbördes. Därför understöds rasismen och sexismen på olika sätt av borgarklassen.

Kapitalismen är det ekonomiska system som gör de rika rikare, och de fattiga ännu fattigare. Det finns vissa, borgarklassen, som tjänar pengar och får makt bara genom att äga arbetsplatserna, bankerna och bostäderna. De lever på räntor, hyror och överskottet från det vi, arbetarklassen, producerar.

Istället för detta orättvisa och i längden ohållbara system vill syndikalismen skapa ett frihetligt socialistiskt samhälle utan klassklyftor och orättvisor.

Kapitalismen är ett djupt odemokratiskt system. Det påstås att staten består av folket, och att folket, genom att rösta vart fjärde år, skulle styra staten. Det är inte sant. Det är pengar som styr staten och samhället, liksom pengar styr resten av våra liv. Staten är inte vår, utan kapitalets.

Syndikalismen kräver kompromisslöst varje människas rätt till frihet.

Kampen för frihet och rättvisa är klasskampen. De som äger arbetsplatserna, borgarna, vill fortsätta leva och frodas under vårt slit. Men vi kämpar för vår frihet och därför arbetar vi bland annat fackligt, där konflikten är tydlig - arbetare mot arbetsköpare. Vår kampmetod kallas direkt aktion, och betyder handling utan ombud. Besluten tas av dem som berörs, och kampen måste föras av vanliga människor här och nu.

Direkt Aktion är Syndikalistiska Ungdomsförbundets tidning. Den ges ut av Kulturföreningen Direkt Aktion. Ansvarig utgivare är Olle Svensson.
I redaktionen: Pål Eriksson, Martin Höglund, Mattias Jansson, Gita Nabavi, Anna Nygård, Karin Nyman, Cassandra Sandberg, Ulf Slotte, Olle Svensson.
Direkt Aktion, Box 6507, 113 83 Stockholm. Telefon: 08-673 11 15. www.motkraft.net/direktaktion direkt.aktion@suf.cc
Att prenumerera kostar 80 kr för 5 nummer, stödprenumeration 150 kr. Sätt in på Kulturföreningen Direkt Aktions Pg: 64 99 67-7. ISSN 1403-381X Tryckt på Federativs Tryckeri.

Plankningsmiss

Den nyvalda (8/2-2004) Miss Finland, motsvarigheten till Fröken Sverige, plankar. Mira Salo, bosatt i Helsingfors, har nyss blivit vald till Finlands vackraste kvinna år 2004, och har genast fått uppmärksamhet på grund av sina fritidssysselsättningar. Som en av dem uppger hon nämligen plankning, gratisresande inom kollektivtrafiken.

"Men jag är inte säker på att jag vågar fortsätta med det efter all uppmärksamhet", säger Salo, som arbetar som försäljare i en kiosk i Hertonäs i östra Helsingfors. Salo kommer att representera Finland i Miss Universum-tävlingen i Ecuador i slutet av våren. Vi på DA har stor förståelse för Salos (tidigare?) agerande, men är osäkra på om plankandet i Helsingfors verkligen kan räknas som fritidssysselsättning då tunnelbanesystemet där inte tillhandahåller några fysiska spärrar. Ingen sport alls med andra ord. Vi undrar också hur stor inkomst en nybliven skönhetsdrottning kan tänkas ha. Räcker det till ett månadskort?

Läs mer om plankandet och kollektivtrafiken i vår östliga grannhuvudstad på sidorna 10-11.

Snutmassa

Den gångna hösten bjöd på ett flertal större antifascistiska evenemang, ofta med alltför blodiga utgångar då hårdbeväpnade poliser visade sina nazistsympatier. Flera anmälningar kom in mot polisinsatsen i Södertälje den 6:e september då Nationaldemokraterna samlades till möte och antifascisternas protest bokstavligt talat slogs till marken. Då polislagen inte någonstans lyckas försvara batongslag mot huvudet och snutarna ofta är alltför snabba med att utdela just sådana slag, krävs en del snygga förklaringar av dem när (om) de ställs till svars.

I fallet Södertälje lade polisens internutredare ner de flesta förundersökningarna efter fyra månaders tystnad och i förundersökningsprotokollet kom snutarna till tals, ivriga att försvara sitt agerande: ...flera batongslag delades ut. "Jag vet ej om det var män eller kvinnor, för det var maskerade med rånarluvor eller sjalar och munkjackshuvor. Var slagen träffade kan jag inte avgöra, därför att jag uppfattade aktivisterna som en kompakt svart massa" (anm. citat från en av polismännen). Oroväckande bristande anatomikunskaper säger vi, huvud upp och fötter ner. Eller?

Bratmobilen

Explosionen av stadsjeepar, eller bratmobiler, har kommit att förundra alla som vet något om bilar. De drar mer bensin, är svårare att parkera och jobbigare att boxera. Jag kan inte hitta några praktiska fördelar med en sådan bil i stan, möjligtvis kan fartguppen simulera rätt miljö. Men nu så har den amerikanska marknadsundersökningen, "high and mighty", beskrivit urtypen för en bratmobilägare. Det är människor som är osäkra, fåfänga och självupptagna. Som tvivlar på att de har gift sig med rätt person och som saknar tillit till sin egen körförmåga. Istället för att tro på sin förmåga att parera och styra undan, så satsas det på det största vidundret som mosar bäst, "olyckor går ändå inte att undvika".

De har kommit fram till att framförallt är det det höga läget som invaggar en känsla av makt i trafiken och dessutom ger det en känsla av kontroll och säkerhet. Men en tyngre bil har längre bromssträcka och är klumpig att manövrera, de är inblandade i fler dödsolyckor, har lättare att slå runt och är helt enkelt osäkrare trots fyrhjulsdrift och lull lull. Så pass upp i trafiken, håll utkik efter stadsjeepar, en extra billängd emellan är nog aldrig fel. Om man dessutom sätter en brat i en bratmobil kan det faktiskt bara sluta illa.

Nyheter:

Ingen ny asylansökan efter avslag

Regeringen har lagt ett lagförslag om att asylsökande inte längre ska få göra nya asylansökningar om de får avslag på den första. Endast i speciella undantagsfall ska omprövning vara möjlig.I dag kan asylsökande komma in med ett obegränsat antal ansökningar efter ett avslagsbeslut, om nya skäl har upstått. Migrationsminister Barbro Holmberg skriver den 15:e februari på Dagens Nyheters debattsida att "Möjligheten att lämna in en ny ansökan, som ursprungligen var tänkt att fungera som en möjlighet i undantagsfall, uppfattas nu som en del av själva asylprocessen. De långa vistelsetiderna medför att många kan komma att leva under mycket pressade förhållanden under lång tid. Det är inte minst för barnen en mycket olycklig situation som leder till att många drabbas av allvarliga psykiska besvär." Hon citerar en rapport från Barnkommittén som också funnit att barn mår dåligt av de långa väntetiderna för asylbeslut och fortsätter:"Därför föreslår nu regeringen riksdagen att möjligheten att lämna in nya ansökningar ska avskaffas." Hisnande logik tycker Maja Jansson, medlem i nätverket Ingen människa är illegal.

- Jag tycker att lagförslaget är mycket negativt. Rättsäkerheten för asylsökande är redan mycket dålig, och möjligheten att ansöka på nytt har varit som en säkerhetsventil för de människor som fått felaktiga beslut. Det är inte alls ovanligt att folk som fått avslag i första omgången får asyl nästa gång de ansöker, alla sådana fall är ju körda om det här förslaget går igenom. Dessutom har Sverige har en mycket mer restriktiv definition av flyktingbegreppet än många andra länder, vilket gör att fler får avslag. När tidningarna skriver att allt fler som söker asyl inte har flyktingstatus, så grundar sig deras statistik just på att så många får avslag på sin ansökan. Det betyder absolut inte att de är "socialturister", ytterst få kommer till Sverige av ekonomiska skäl, säger Maja.

Riksdagen fattar beslut om förslaget i början av maj.

Karin Nyman

Innehåll

Arbetsplatsreportage från postterminalen i södra Stockholm:

Årsta PT, sekt. IRM (102)

Varje jul, påsk och sommar arbetar tusentals ungdomar på någon av de stora postterminalerna runtom i Sverige. "Viktor" har därför valt att dela med sig av sina erfarenheter och sin uppfattning av postterminalen som arbetsplats.

Postterminalen i Årsta söder om Stockholm går att beskriva på ett relativt enkelt sätt. Det handlar om en stor yta, närmare 24.000 kvm, med många maskiner uppdelade i olika sektioner, i sin tur med olika uppgifter. Miljön är periodvis stressig, alltid bullrig och arbetet är monotont, ofta uppdelat i stationer och bitvis mycket slitsamt. Beskrivningen kan tänkas vara giltig för fler terminaler än bara den i Årsta.

Som ny timanställd får man räkna med att placeras vid manuell småbrevssortering eller vid de integrerade resningsmaskinerna, IRM. Emedan handsorteringen av småbrev i princip innebär åttatimmars stolnötande vid ett skåp med postnummerfack där man skall lägga varje brev i rätt fack , innebär arbetet vid IRM ett konstant roterande mellan olika uppgifter vid en maskin. Även om det sistnämnda är betydligt mycket mer stressande och prestationsinriktat är det hellre där man är - en arbetsdag går så otroligt mycket snabbare om man rör på sig.

"Arbetstillvarons egentligen enda fördel är att den är som upplagd för social samvaro och god gemenskap. Arbetets brist på stimulans gör att man lätt börjar strösnacka med sina kollegor istället."

Att tänka på om man får jobb på en terminal

Arbetsintervjun är väldigt kort och handlar mest om när man kan arbeta: det viktigaste är att man kan passa in i någon av de olika anställningsperioderna. Utöver det är kravet att man ska vara ostraffad i stort sett det enda som ställs på en arbetssökande. Arbetsköparen begär att man beställer utdrag ur polisregistret och kollar då upp om man straffats för stöld tidigare. En slags "en gång tjuv, alltid tjuv" -mentalitet. De är över lag stenhårda mot alla former av stölder; konsekvensen blir alltid polisanmälan och omedelbart avsked.

När man väl fått en timanställning får man inte bli avskräckt för att arbetsmiljön är som den är. Det finns egentligen få uttalade prestationskrav vid maskinerna eftersom det individuella arbetet är svårt att bedöma. Handsorterar man är det minst en brevkartong på 1,5 timme eller två lådor på en timme som gäller. Det brukar räcka med att man arbetar i någorlunda takt med de andra utan allt för många och långa avbrott för att få arbeta vidare. Är man intresserad av att "avancera", få andra arbetsuppgifter, får man emellertid arbeta föredömligt och gärna övertid.

Arbetskamraterna alltid viktigast

Som social miljö är terminaler över lag väldigt spännande; arbetstillvarons egentligen enda fördel är att den är som upplagd för social samvaro och god gemenskap. Arbetets brist på stimulans gör att man lätt börjar strösnacka med sina kollegor istället. Fotboll och realisationstips varvas med diskussioner om jämställdhet och klagomål på facket och chefens humör. Invandringen har också lett till att de yngre årskullarna på Posten har en större bredd vad gäller nationellt ursprung, och att arbeta på Posten är som att arbeta mitt i världen. Fattiga svenska och iranska studenter trängs med chilenska städerskor och integrationen är närmast fullkomlig.

Lön för mödan?

Som ung blir man glad om man får ett jobb och en tillfällig inkomst överhuvudtaget. Men det innebär inte att lönen är bra - eller ens rimlig. Timlönen för en tidigare oerfaren timanställd växlar (enligt det aktuella avtalet fram till september) mellan 60,40 kr och 77,90 kr beroende på hur gammal man är. Arbetar man obekväma arbetstider blir tillägget 14,50 kr (enkel) eller 32,45 kr (kvalificerad). Detta ger nya timanställda en motsvarande månadslön på mellan 10 000 kr och 12 500 kr (förmiddagar, 40 timmar/vecka). Man har heller inte rätt till vanlig sjukersättning.

Har man tidigare arbetat en längre period på Posten tjänar man naturligtvis mer. Lönen för en "vanlig" heltidsanställd postenarbetare ligger i Sverige runt 18 000 kr, menar Jan Hammarberg, kontaktperson för SAC:s Postsyndikat. Han tror ändå att anställda på terminaler har bättre lön än de lokala brevbärarna ute i landet. Micke Täll, styrelseledamot för SEKO klubb Årsta Postterminal, bekräftar delvis detta:

- SEKO klubb Årsta har förhandlat så att ingångslönerna på terminalena ligger långt över avtalet för övriga Posten. Ingångslönerna har varit en prioriterad fråga för klubben. Där har vi varit framgångsrika.

Det är svårt att hålla med SEKO om man ser till de tillfälligt anställda, en betydande del av arbetskraften på postterminalerna.

Att "höja" lönen och undvika kontroller

Som timanställd är det svårt att föra organiserad facklig kamp. Det vet arbetsköparen mycket väl om. Är man intresserad av fortsatt anställning är opposition och alternativt fackligt medlemsskap inte de bästa förutsättningarna. Ofta kan det ju också kännas meningslöst att gå med i facket eller engagera sig på arbetsplatsen om man bara har säkert arbete i några veckor.

Men det finns alltid saker man kan göra själv. Ett sätt att åtminstone "höja" sin lön lite är att ägna

Vakt 605/102:an

TID	Göromål
15.00-15.30	Video
15.30-16.00	Storbrevsresning
16.00-16.45	Upptömning
17.30-18.00	Video
18.00-18.30	Storbrevsresning
18.30-19.00	Fladderplock
19.00-19.30	Klumpstämpl/Staplar
19.50-20.30	Facksortering
20.30-21.00	Fladderresning
21.00-21.30	Fladderplock
21.30-22.00	Klumpstämpl/Staplar

Raster
16:45-17:30

sig åt den kanske mest avdramatiserade och erkända hobbyn genom tiderna: frimärkssamlande. Man samlar helt enkelt diskret upp de frimärken som lossnat från brev och paket och använder själv. Det känns ju omotiverat att betala frimärken när man själv sorterat posten och inte fått en rimlig lön för det. Dessutom är frimärkena redan betalade och det vore ju synd om de hamnade i papperskorgen. Arbetsledarna uppskattar förmodligen inte hobbyn lika mycket som man själv gör så det är viktigt att inte bli ertappad. Har man tur kan det ge flera hundra kronor i frimärken på bara någon vecka.

Ett annat exempel på en småskalig arbetsplatskamp är att undvika de kvalitetskontroller som finns på arbetsplatser som Årsta. Kvalitetsmärkning innebär att man som anställd har en individuell stämpel som man använder för att "garantera" att lådornas innehåll stämmer med dess etikett. Ofta får man dock inte tid att kontrollera detta och det är därför orimligt att man ska kunna ta någon form av ansvar för innehållet. Vanligast är att man helt enkelt struntar i att stämpla lådorna, men ibland kan det vara klokt att "fuskstämpla", att stämpla så dåligt att man inte ser vad det står i stämpeln. Det ser ju dessutom bra ut för arbetsledaren.

> "Man samlar helt enkelt diskret upp de frimärken som lossnat från brev och paket och använder själv. Det känns ju omotiverat att betala frimärken när man själv sorterat posten och inte fått en rimlig lön för det."

Varje arbetsplats och -station har sina möjligheter till individuella lösningar på den ofta tvivelaktiga arbetssituationen. Man måste använda fantasin och göra sin tillfälliga vistelse på terminalen så trevlig och givande som möjligt. För den lönen är man utan tvekan värd det.

Staplar

Fladderresning

Klumpstämpling

Fladderplock

Storbrevsresning

ptömning

Bättre förr i tiden?

För SAC:s del har konflikterna på Årsta Postterminal varit relativt svala. Detsamma gäller SEKO. SEKO menar att det beror mycket på medinflytandeavtalen där man löser problem med arbetsköparen redan på idéstadiet. I Medbestämmandelagen, MBL, har facket emellertid bara rätt att förhandla, inte besluta, och strejkrätten är begränsad till förhandlingstiden mellan kollektivavtalen. Men förr i tiden kunde de anställda ibland ta saken i egna händer på terminalerna. Och då med hårdhandskarna. Micke Täll, styrelseledamot för SEKO klubb Årsta Postterminal berättar:

- För länge sedan var det oerhört vanligt att man kunde sluta arbetspasset när posten var slut, kanske flera timmar innan passet skulle sluta enligt schema. När arbetsgivaren vid ett tillfälle ville att man skulle fortsätta med andra arbetsuppgifter, när den ordinarie posten var sorterad 21.00, hände följande: det visade sig att posten aldrig blev

färdigsorterad 21.00, om man sedan skulle arbeta vidare med annat efteråt. Det var snarare så att den förstnämnda posten blev klar kanske 22.30 varje dag och därmed försenad. Arbetsgivaren förstod signalerna och bestämde att man skulle återgå till den gamla ordningen. Det visade sig då att posten blev färdigsorterad 21.00 varje dag som förut!

I skrivande stund känner undertecknad inte till några vilda strejker eller någon organiserad eller oorganiserad maskning på någon terminal. SEKO har i nuläget fredsplikt, men redan i september löper avtalsperioden ut och facken kan återigen ta till stridsåtgärder. Förhoppningsvis kommer frågan om ingångslönerna och löner för timanställda återigen upp på dagordningen men det får jag lov att återkomma till. ★

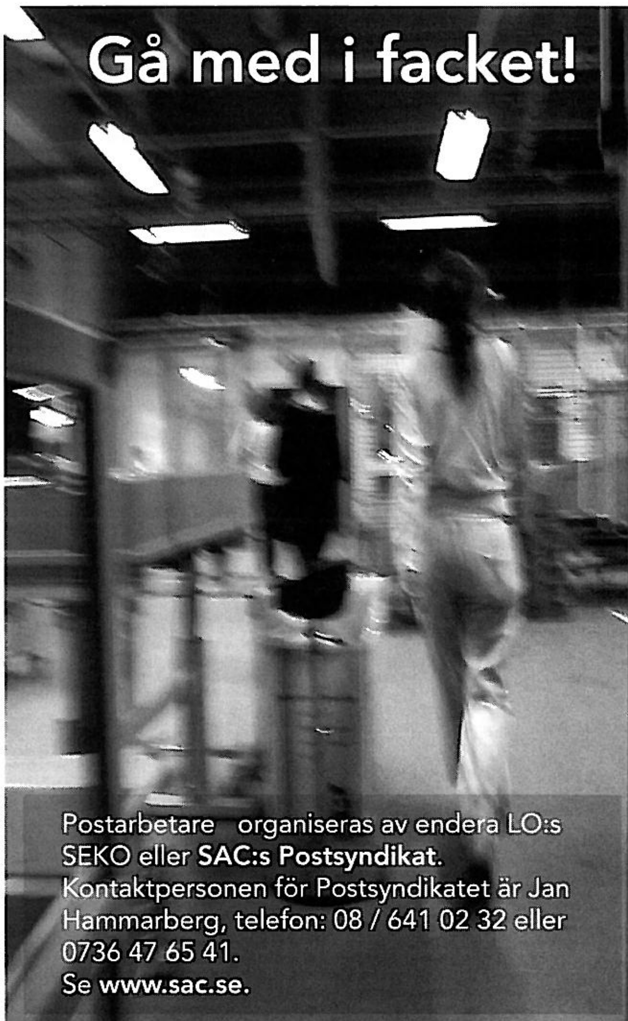
"Viktor"
periodvis postanställd
Foto: DA

Skribenten har valt att skriva under pseudonym eftersom de tillfälliga anställningarna inte ger något som helst skydd mot avsked och därför att skribenten fortfarande periodvis arbetar inom Posten.

DA söker fler arbetsplatsreportage från ungdomsarbetsplatser!

Helgarbetar du på McDonald's i Umeå eller är deltidsanställd inom hemtjänsten i Skåne? Vi hoppas att du vill berätta om din arbetssituation på ditt personliga sätt. Vi är intresserade av hur det är att arbeta på skilda arbetsplatser med olika typer av anställningar. Är lönen dålig, har du några tips hur man kommer undan olika kontroller eller har du kollat upp vad företagets chef tjänar? Hur går snacket i fikarummet och vad kan man som ung syndikalist göra på sin arbetsplats? Skriv så att pennan ryker och plåta några sjyssta bilder så har du ett scoop!

Naziattacker mot LS

Den senaste månaden har flera organisationer på vänsterkanten drabbats av våld kopplat till den högerextrema rörelsen.

En av attackerna var en tårgasattack mot Syndikalistiska ungdomsförbundet under ett medlemsmöte i Malmö den 21 december. Tre maskerade unga killar sprayade tårgas och lyckades slita åt sig en fana innan de försvann från platsen. Mötesdeltagarna försvarade sig genom att kasta koppar och en stol mot nazisterna.

Dagen därpå beslöt Malmö LS och SUF-Malmö att gå hem till en av de misstänkta ynglingarna och prata med honom och hans mamma. Mitt under julrushen och på mindre än 5 timmar lyckades man samla 76 personer som promenerade den korta sträckan från LS lokalen till den misstänkta nazistens bostad. En delegation på fem personer gick upp till lägenheten för att diskutera med nazisten och kräva tillbaka den stulna fanan. Men ingen öppnade och istället lämnades ett brev in genom brevnedkastet, sedan avlägsnade sig folksamlingen från gården.

Ca 20 minuter senare sprang nazisten ut och hoppade in i en bil med ytterligare två personer, varav en hade videokamera. När de försökte filmá utanför Malmö LS lokal så kastades en flaska mot bilen, vilket resulterade i en buckla.

Attacken skedde blott några veckor efter den nazistiska marschen i Salem, förmodligen fick gärningsmännen mod och inspiration av marschen. Polisen har inte lyft ett finger för att bekämpa det högerextrema våldet, förundersökningen om tårgasattacken lades ner endast elva timmar efteråt. Polisen har aldrig varit en del i lösningen på det fascistiska våldet. Tvärtom har den svenska naziströrelsen vuxit fram och organiserat sig i skydd av polisen genom bland annat nazistmarscherna i Salem. Den enda egentliga lösningen på problemen med det högerextrema våldet att vi inom vänstern agerar kollektivt och konfronterar fascisterna. ★

Fredrik Benton
Foto: Malmö LS

INGA RASISTER PÅ VÅRA GATOR

Syndikalisterna i Gävle har attackerats två gånger under vintern. Strax före jul krossades fönsterna på Joe Hill-gården, där Gävle LS har sitt kontor.

I slutet av januari försökte sedan några äggskallar tända eld på huset, som liksom de andra husen i den tättbebyggda stadsdelen är av trä. Många människors liv sattes på spel i och med dådet, men elden slocknade och motståndet mot rasismen syntes tydligare än någonsin.

I Gävle har man under hela hösten arbetat hårt mot rasism och främlings-fientlighet i det nya nätverket Gävle mot rasism. Den 4:e december anordnades en demonstration under parollen "inga rasister på våra gator" som drog 600 (!) deltagare.

D.A. har pratat med Björn Pettersson som är syndikalist och medlem i nätverket.

– Kan man se attentaten mot Joe Hill-gården som ett svar på ert antifascistiska arbete?

– Visst kan det vara så att de börjar känna sig trängda. Att hålla på och elda i bostadsområden är ju inte direkt populärt, och tyder väl på att de är ganska desperata. Att de inte vågar vara ute på gatorna längre, utan måste stryka omkring på nätterna. Men sett i stort var ju attentatet en attack på hela arbetarrörelsen. Och är det ett svar på något, så är det ett svar på alla nedskärningar. Nazismen rider på konsekvensen av nedrustningarna. Så ser folk i allmänhet på det här också. Precis som efter bombattentatet mot Joe Hill-gården 1999 så har vi fått ett enormt stöd från grannar och andra organisationer. Vänsterpartiet har samlat in pengar till nya fönster! Medlemsansökningarna till LS ökar. När nazisterna gör sådana sjuka saker känner sig bara fler människor inkluderade i motståndet mot dem.

– Berätta lite om Gävle mot rasism!

– SUF och Ung Vänster drog igång arbetet nu i höstas. Målet var att bygga ett brett antifascistiskt nätverk, därför har vi bara en paroll "inga rasister på våra gator". Vi ville undvika tjafs om formuleringar, eller att organisationerna skulle använda nätverket för att positionera sig mot varandra.

Och det ser ut att ha lyckats. Ett tjugotal organisationer är medlemmar, däribland politiska partier, kulturföreningar och hyresgästföreningen i Öster, en stadsdel där det bor ledande NSF:are. Under hösten har GMR jobbat med att bygga upp ett lokalt motstånd inför nazistdemonstrationen i Salem. I samband med skyltsöndagen den 30:e november anordnades "Glögg mot rasism" på Drottninggatan, med godis, pepparkakor och naturligtvis flygblad.

30 000 flygblad delades ut på skolor och i köpcentrum under kampanjen, vilket är enormt om man tänker på stadens storlek. Kampanjen avslutades med en demonstration som var den största i Gävle på fem år.

– Vad planerar ni inför framtiden?

– Vi ska trycka upp ett rockmärke med texten Gävle mot rasism. Och göra fler flygbladsutdelningar. Vårt mål är att slå undan grogrunden för främlingsfientliga åsikter.

– Har du några tips för de som vill starta ett liknande samarbete i sin stad?

–Ja, egentligen är det ju bara att göra precis så som vi alltid snackar om att man ska göra. Det vill säga engagera sig där man är. Går du i skolan: starta en skolgrupp. Jobbar du: reagera på alla former av främlingsfientlighet på din arbetsplats. Skriv insändare i lokaltidningen. Om det bor en nazist i ditt bostadsområde, ta upp frågan med grannar och i hyresgästföreningen. Och så måste vi sluta vara så jävla torra, allt måste inte vara så politiskt hela tiden. Det gäller er på D.A. med. Vi måste erbjuda ett alternativ även för de som inte är så intresserade av politik. Om man till exempel kollar på den nazistiska tidningen Nordland körde de typ 90 % musik och 10 % politik. Och det var ett vinnande koncept som vi också kan använda. Vi kan anordna fester. Eller kanske fotbollsturneringar, eller tävlingar i någon annan sport. Och återuppliva punkscenen, starta band och fixa konserter, ja, ha kul helt enkelt! ★

Karin Nyman
Grafik: Gävle mot rasism

Shazia Mirza vill inte prata politik

Shazia Mirza från Birmingham i England är antagligen Europas mest omtalade ståupp-komiker just nu.

Hennes bejublade shower berör rasism, sexism, fördomar, hyckleri och folk som av en eller annan anledning tror att de har religiöst tolkningsföreträde. Är lika med politik tänkte jag och tiggde till mig en intervju när Shazia kom till Stockholm i slutet på januari.

- Jag är komiker och inte politiker, menar Shazia när jag som sista man -eller första kvinna om man så vill- under pressdagen äntligen får träffa henne.

- Folk tror att bara för att jag är muslim så är jag därmed automatiskt politisk, suckar hon.

- Jovisst, så är det säkert. Men du tar ju ofta upp problem som rasism och intolerans. Så jag trodde att du kanske hade några idéer om hur man skulle kunna bekämpa dem...

- Grejen är att England är annorunda mot Sverige. England är multikulturellt. Det finns så många invandrare och asylsökande, på samma gata bor folk från från hela världen, de talar olika språk, äter olika mat... Det är inte som i Sverige. Ni släpper ju inte in flyktingar. Och det är ju faktiskt inte klokt, Sverige som är ett så stort land.

- Jag har inte så bra koll på England, men som jag har förstått det är situationen ungefär densamma i hela EU. Att gränserna är stängda.

- Inte i England. Vi tar fortfarande emot flyktingar. Men ni har stängt er gräns. Jag antar att det har med er regering att göra. Men det är synd, för om samhället inte är multikulturellt, det är då fördomar och rasism kan växa, när folk inte förstår andras kulturer.

- Så i det stora hela är du nöjd med hur Storbritannien styrs?

- Jag säger så här; jag är väldigt glad att jag har fått växa upp i den kulturen.

- Jaha, vad ska vi prata om då? Vad vill du prata om om du inte gillar politik?

- Det är upp till dig vad du vill fråga om.

- Okej... Men så här då; jag har hört att när du var yngre levde du ett dubbelliv. Du var som en person i skolan och en hemma. Och jag känner igen mig lite i det, även om det för min del var samma kultur i skolan som hemma. Jag tror att ganska många kan känna igen sig, i synnerhet invandrarbarn och homosexuella ungdomar. Men har du några tips på hur man kommer ut?

- Jo. Jag tror också att det är vanligt, oavsett om man är gay eller inte, muslim eller inte. Att man låtsas vara något annat än man är i många situationer. Man vill ju passa in i samhället. Men samhället gillar inte folk som faller ur ramen, är lite annorlunda eller tar sig ton. Folk tycker att det är hotande. Och sedan när man kommer hem vill man ju göra föräldrarna nöjda. Göra som de vill. Men det som händer är att man blir väldigt olycklig av att spela det här spelet, tillslut. Eftersom för att bli lycklig måste man stå för sig själv, göra det man själv vill, leva sitt liv som man själv vill. Och ifall ens familj älskar en så accepterar dom en. Du kan inte leva ditt liv för någon annan.

> "Min ambition är att göra något annorlunda. Jag vill flytta gränserna."

> "Det är inte som i Sverige. Ni släpper ju inte in flyktingar."

- Du säger att samhället inte gillar folk som faller utanför ramen. Och att försöka förändra det, förändra samhället är politik för mig. Hur förändrar man samhället? Eller hur förändrar man människor?

- Jag tror det tar tid. Och det krävs mer än bara en enda sak. Jag tror inte politik hjälper. Politik står folk upp i halsen. När du tvingar folk att tänka på ett visst sätt... protesterar och skriker åt folk "gör si", "gör inte så", de reagerar bara negativt. De vill tänka själva. Det är bättre att påverka folk genom populärkultur, som musik, dans, mode och underhållning. Ta Madonna, hon var inte politisk, hon var kontroversiell. Men hon influerade antagligen en massa människor. Hon sa "det är okej att komma ut, att vara gay är något glamoröst, något man ska vara stolt över!" Och hon influerade kvinnor att bejaka sin sexualitet. Jag tror att det är ett sätt att förändra människors tänkande som är mycket mer effektivt än den konventionella politiska vägen.

- Har du ambitioner att förändra folk?

- Nja. Min ambition är att göra något annorlunda. Jag vill flytta gränserna. Jag vill vara underhållande, provokativ och tankeväckande. På sätt och vis kanske få dem att tänka annorlunda.

- Tror du att du lyckas med det?

- Sakta men säkert. Man måste exprimentera. Man måste ha en vision. Min vision är att vara oförutsägbar. Jag vill inte stå på scen och tala om hur hemskt det är att vara muslimsk kvinna. Jag vill tala om hur fantastiskt det är. Att jag har ett fantastiskt liv och gör det jag vill göra.

- Hur ska du fira internationella kvinnodagen då?

- 8:e mars? Har ni det här också?

- Ja, det är klart!

- Jag ska göra en massa saker! På 8:e mars ska jag göra en show för alla kvinnliga politiker som organiserats av Cherie Blair. I veckan runt 8:e mars ska jag göra åtminstone tio olika grejer.

- Så jag antar att du kallar dig feminist?

- Jag gör vad jag vill göra, jag tänker inte "jag kan inte göra det, för det gör bara män", eller "jag kan inte ha på mig det för det har bara män på sig"... Jag tror inte på det. Jag tror på att göra det du vill göra. Det tycker jag är feminism. Att göra det du vill och inte låta bli bara för att du råkar vara kvinna. ★

Karin Nyman
Foto: Jan-Åke Eriksson, Arbetaren

Frågor och svar:

ATT BYGGA EN SYNDIKALISTISK LOKALKLUBB!

Jag är en tjej på sexton år som bor i en mindre stad i norra Sverige. Här styr sossarna kommunen, men ingenting blir fan bättre...skulle gärna vilja starta upp lite syndikalistisk verksamhet i kommunen, men jag känner så få som tror att saker och ting kan förändras här...

Det är aldrig svårt att få folk med sig om man gör bra grejer - att driva frågor och göra saker som andra ungdomar också tjänar på är inte särskilt kontroversiellt. Det första ni kan göra är att knyta kontakter med andra syndikalister (kanske finns de redan i din kommun!). Register för klubbar och fackföreningar finns på www.suf.cc och www.sac.se. De kan hjälpa er att gå vidare att starta en klubb och att fixa en klubblokal. Det behöver inte vara svårt alls.

Vi vet ju att mycket inte står rätt till här i kommunen och på skolan, men hur får vi enkelt information om vad som händer här politiskt?

Fundera först och främst vad ni själva vet om området och hur situationen är där. Ni är själva ungdomar, ni vet bäst vad som borde förändras. Ni kanske har gått eller går i skolan, besöker fritidsgården och har hängt med i tidningsskriverierna kring det som hänt i kommunen? Billigt och bra är att hänga med i olika lokaltidningar och surfa på kommunens och partiernas hemsidor. Gratis internet finns oftast på skolan och biblioteket. Vill man fördjupa sig i kommunala frågor kan man begära ut olika dokument från kommunen (gå till kommunhuset och fråga hur man gör, de har som uppgift att informera er om det). Kunskap bakom problemen är helt avgörande för hur väl ni kommer lyckas och ju närmare ni är källan till informationen, desto bättre förutsättningar har ni att göra ett bra jobb.

Och hur kommer vi igång med en basverksamhet som får klubben att växa? Vi har ju dåligt med pengar, många föräldrar och ungdomar är arbetslösa här uppe...

När ni formulerat problemen är det dags att göra något åt dem. Det allra viktigaste är att klubben arbetar med konkreta frågor som berör vanliga ungdomar och som de flesta kan relatera till, annars tenderar verksamheten att verka abstrakt och ointressant. Det är många gånger bra att arbeta brett: det kommer förmodligen komma fler ungdomar till en demonstration med parollen "Stoppa privatiseringen av skolmaten", än en med "Syndikalistisk demonstration mot privatiseringen av skolmaten". Dela ut flygblad kan ni ju göra i alla fall.

Sätt upp en realistisk målsättning: det här vill vi arbeta med, det här hoppas vi kunna uppnå och så uppnår vi det. Välj ut ett rimligt geografiskt område att arbeta inom och ta reda på vad för ungdomskanaler ni kan använda där; många småstäder har en ungdomsgård, skola, arbetsförmedling, ett bibliotek och några lokala caféer och föreningslokaler. Dessa kanaler är ofta ovärderliga och den centrala utgångspunkten för syndikalistisk verksamhet.

Kopiatorn (på skolan, biblioteket, fackföreningen eller i kommunhuset) är också viktig och där kan ni, ofta billigt eller gratis, trycka upp affischer och flygblad som ni kan sätta upp och dela ut kring dessa platser. Har ni möjligheter så kan ni annonsera i bra tidningar och göra en hemsida till klubben. Sådant kostar sällan någonting.

Vill ni bli mer offentliga kan ni bilda en förening. Det berättigar er visst bidrag och ger er möjligheter att använda kommunala resurser och söka stipendier för er verksamhet. Akta er för att bli för beroende av föreningsbidragen, eftersom de i sin tur är beroende av det politiska klimatet: ju stramare tider, desto mindre verksamhet...

Det är ju dumt att uppfinna hjulet två gånger, så vilka problem kan uppstå när man är med och driver en lokal ungdomsklubb?

Visst finns det många fällor som klubben kan fastna i. Men det viktigaste är att alltid hålla organisationen öppen, oavsett trycket utifrån. Öppna möten, en öppen och förklarande jargong och en jämlik, jämställd och demokratisk arbetsfördelning är det enda som kan få klubben att växa på rätt sätt. Man får aldrig tro att en sådan atmosfär kommer av sig själv.

Verksamhet riktad mot olika rasistiska och nazistiska grupper kan exempelvis skapa ett tryck mot klubben, i form av hot och våld från högerextremister, som gör att gruppen sluter sig. Det är till stor del högerextremismens syfte, att kritiska röster från syndikalisterna ska börja mumla och sedan tystna, medan de själva kan bredda sig och bli mer accepterade i samhället. Det viktigaste arbetet mot rasism bör ske öppet på skolor, arbetsplatser och i bostadsområden - på samma platser där grogrunden läggs för främlingsfientlighet och politiskt och ekonomiskt missnöje. Ska man arbeta där krävs en öppen organisation, helt oavsett trycket från rasistiska våldssekter eller antifascistiska subkulturella tendenser.

En annan, icke desto mindre, viktig del i arbetet är att alltid hålla en aktiv dialog om jämställdheten inom klubben. Har alla samma möjligheter att yttra sig, kan alla ta den plats de behöver, hur är det med arbetsfördelning och trivs alla med klimatet på mötena...? Sådana frågor måste kunna stötas och blötas kontinuerligt: jämställdhet är alltid en fråga såväl inåt klubben som utåt - ingen är fri förrän alla är fria! ★

Lycka till med bygget av er syndikalistiska lokalklubb!
Kom ihåg att de alltid behövs och att ni aldrig är ensamma!

Pummit.org - planka till Finland

Folk gör det i storstäder världen över, mer eller mindre försäkrade dock. Även vår östliga grannhuvudstad kan numera stoltsera med ett fullgott ekonomiskt skydd för sina fattigare, gratisåkande kollektivtrafik resenärer. Har planka.nu satt dagordningen för en ny, högaktuell, politisk storstadstrend?

För ett år sedan ungefär, vintern 2003, startade en försäkringskassa för plankare i Helsingfors. Med planka.nu i Sverige som huvudinspirationskälla föddes pummit.org, både som webbplats och som organisation. Till viss del vilande på det numera nedlagda Olydiga nätverket, men i stort sett oberoende av befintliga kampanjer och grupper. Både finska Grön Ungdom och "Jordens Vänner" tillfrågades

om de ville vara med och driva verksamheten, men ingen av grupperna ville sammankopplas med plankarna.

Fega miljöpartister

Faktum är att det blev en smärre skandal när Markus Drake, något av en frontfigur för pummit.org (trots att de säger sig vilja verka utan dylika) som tidigare hade kandiderat i riksdagsvalet för de gröna, nämndes i media i samband med nystartade pummit.org. Detta trots att

Grön Ungdom själva förespråkar gratis kollektivtrafik, men deras engagemang sträckte sig inte längre än att de juridiska oklarheter som fanns kring plankandet avskräckte parlamentarikerna från att delta i arbetet med p-kassan.

"The next Mari can speak Swedish much better then I do"

Hemliga identiteter

Efter ett studiebesök på andra sidan Östersjön och ett antal gratisresor med Helsingfors enda tunnelbanelinje kontaktar jag pummit.org per mail. Personen som svarar heter Mari Lehtinen, men den verkliga identiteten bakom namnet byts ut med jämna mellanrum. Efter att olika personer som uttalat sig offentligt för pummit.org råkat ut för diverse mer eller mindre allvarliga, men irriterande påhopp från hatiska journalister och oroliga föräldrar, beslutades det att Mari Lehtinen skulle vara det enda namnet som syntes utåt.

Mari Lehtinen

Människan som för tillfället är Mari sköter all administrativ verksamhet, betalar ut böter och agerar presskontakt, hittills har det fungerat bra eftersom medlemsantalet är lågt. Den Mari som svarade på mina frågor skulle snart lösas av då intervjun skedde, och när jag klagade över mina dåliga engelskkunskaper svarade hon glatt "the next Mari can speak Swedish much better than I do".

P-kassan betalar

P-kassan betalar medlemmarnas böter utfärdade på alla kollektiva transportmedel såsom buss, tunnelbana, spårvagn, båt och lokaltåg i och mellan grannstäderna Helsingfors, Esbo, Vanda och Grankulla. Man kan ju tycka att antalet medlemmar i p-kassan borde vara högre än det 30-tal i månaden som Mari uppger, eftersom så många människor berörs, men medlemsavgiften är för hög, menar hon. 15 euro i månaden kostar det, plus 10 euro i självrisk om man åker fast, och som det ser ut nu kan de inte få det billigare.

Utskällda huliganer

Trots att pummit-kampanjen har blivit rejält utskälld i flera sammanhang och aktivisterna som driver den har beskrivits som organiserade huliganer, nihilister

och kriminella, så har den ändå lyckats med någonting viktigt. Nämligen att skapa en debatt om det rådande klimatet inom kollektivtrafiken i Helsingfors. Bilden av Finland som en välfärdsstat där ingen ska behöva svälta, frysa eller smita från biljettpriserna har länge fått stå oemotsagd.

Nu kommer några av de utsatta till tals och makthavarna slår omedelbart händerna för öronen. För närvarande försöker huvudstadens samarbetsdelegation (YTV) få igenom en lag som likställer plankning med bedrägeri och därigenom kriminaliserar gratisåkandet. Men tack och lov tycks allt för många byråkratiska hinder stå i deras väg och opinionen menar att en sådan lag skulle te sig rent ut av löjlig.

"Bilden av Finland som en välfärdsstat (...) har länge fått stå oemotsagd"

Förståelsen ökar

Förståelsen för de som plankar har ökat, en förutsägbar reaktion när en fråga av det här slaget aktualiseras. Även finnarna har bevittnat hur bolagsbossarna försöker förklara sig när miljonbelopp förskingras på den offentliga sektorns bekostnad. Biljettpriserna i kollektivtrafiken har nyligen höjts, och 6,6 miljoner euro "försvann" under mystiska omständigheter ur YTV:s budget. Samarbetsdelegationen räknade inte med att resenärerna skulle ha vett att utnyttja de ekonomiska fördelarna med det nya påkostade biljettsystemet som infördes förra året. Ytterligare en samling trångsynta byråkrater som borde ha vett att se över sin ekonomi lite mer ordentligt. ★

Text: Anna Nygård
Foto: Aron Isaksson, Urban Rail

REKLAMGLASKRAS - LYCKAT SABOTAGE

Varje december lanserar Hennes & Mauritz en serie minimala damunderkläder med en reklamkampanj av gigantiska proportioner. Reaktionerna låter inte vänta på sig. Insändarsidor fylls med arga anklagelser och irriterade svar. Modellerna, deras kroppar och deras poser debatteras i korridorer, busskurar och uppehållsrum. Politiker passar på att göra reklam för sig genom att mitt på dagen måla över reklampelare och låta sig dömas till böter som partiet betalar.

I 2003 års version av cirkusen kring H&Ms julunderkläder dök en ny clown upp i manegen. JCDecaux, ett av de företag som hyr ut reklampelare till Hennes & Mauritz, berättade i en rad dagstidningar om hur de hade hyrt väktare för att skydda sina reklampelare från den återkommande vandalismen. Direkt Aktion har snokat reda på två av människorna bakom skadegörelsen i Lund, staden som tillsammans med Linköping och Malmö toppar reklamföretagens sabotagelista.

- Det bästa man kan göra är att slå sönder rutorna på reklampelarna, säger Miranda. Dels försvinner reklamen direkt, dels kostar det för H&M och de företag som hyr ut reklamplatsen. Väldigt enkel logik, och väldigt sant. I Lunds vintermörker lyser tomma reklampelare vita och det är svårt att hitta en enda underklädesreklam, att den är borta går inte att ta miste på. Kostar gör det också. JCDecaux räknar med att notan för H&Ms julkampanj ligger på en halv miljon kronor varje år, utan att räkna in kostnaderna för väktare.

Avfärdar bojkott

Den andra personen som vi talar med om sabotagen i Lund är Fredrik. Han menar att aktionerna handlar såväl om feminism som om antikapitalism. Reklam handlar i grund och botten om att skapa behov hos folk för skit de inte behöver, resonerar Fredrik. I detta fallet är det kvinnor som blir exploaterade. Miranda påpekar att det faktiskt är kvinnors kroppar som objektifieras, utmålas som passiva, retuscheras till anorektisk smalhet och att det främst är kvinnor som mår dåligt av att se bilderna på stan.

"Det handlar om maktförhållanden i samhället, om att bli nedvärderad som grupp, om bilder man inte kan värja sig mot"

- Jag gör det för min egen skull, jag tycker det är obehagligt att gå förbi bilderna, säger Miranda. Kortsiktigt blir det bättre för mig i och med att eklamen försvinner från gatubilden. Men eftersom att köpa och sälja folk är grunden för dagens ekonomiska system måste det till ett skifte i det för att få slut på det här.

Tanken om att påverka genom en köpbojkott avfärdar Miranda direkt. -Jag skiter fullkomligt i vad för underkläder folk har på sig eller var folk köper sina kläder. Jag handlar själv på H&M, för oss som inte har så mycket pengar är det ett bra alternativ. Det handlar inte om att folk har sexiga underkläder, det handlar om maktförhållanden i samhället, om att bli nedvärderad som grupp, om bilder man inte kan värja sig mot. Poängen med reklam är att den ska påverka dem som den kommer i kontakt med så att de köper en viss produkt. H&M:s underklädesreklam riktar sig till män som i sin tur ska köpa underkläder till sina flickvänner och fruar i julklapp.

Men de bilder som hjälper att sälja en produkt till en person ena minuten kan ge ett annat budskap till andra i nästa ögonblick. Unga tjejer som bombarderas med bilder på avklädda, översmala kvinnokroppar kommer att se de retuscherade modellerna med andra ögon. På samma sätt som ett varumärke nöts in i konsumenters bakhuvud smyger reklamen in ideal om undervikt och tillgänglighet i unga kvinnors självbild.

Organiserade sabotage

När jag frågar om hur aktioner går till är aktivisterna mer tystlåtna än när vi diskuterar reklam och könsroller. De böter som väntar den som åker fast för den här typen av sabotage är lika höga som kostnaderna för företagen och ett visst mått försiktighet

"Att slå sönder glaset, det kostar mycket och de tänker med plånboken"

D.A. Fakta

Sexism

Sexism är från början ett engelskt uttryck som egentlig borde översättas med kvinnoförtryck. Sex eller bilder på nakna människor behöver inte ha något alls med kvinnoförtryck att göra. Däremot är det kvinnoförtryck att människor blir bombarderade av bilder på underviktiga kvinnliga modeller som utstrålar svaghet, underkastelse och beroende.

är såklart på sin plats. Fredrik berättar att de var många som deltog men vill inte ge en exakt siffra. Att sabotagen i Lund var organiserade framgår tydligt när vi pratar, men hur vill ingen berätta.

- Det är bra att veta hur man ska gå mellan skyltarna så att det ser naturligt ut. Gärna i en grupp, inte för liten, inte för stor. Rent praktiskt föredrar vi att använda så kallade busshammare, det är det ultimata verktyget för att krossa glas och de går lätt att hitta på bussar och på tåg, avslöjar Miranda.

Att systematiskt slå sönder reklampelare med kassa budskap har blivit något av en tradition i en del städer, och i kölvattnet av de organiserade sabotagen har mer spontana attacker följt. Miranda gissar på att högst 10% av Lunds H&M-reklam var helt oantastade efter en vecka om man räknar med klistermärken, graffiti och andra mindre sabotage.

- Men det är mest effektivt att slå sönder glaset, det kostar mycket och de tänker med plånboken, säger hon och ler. ★

Text : Fritjof Persson
Foto: Fritjof Persson, DA

D.A. Fakta

H&Ms reklam

Två gånger varje år lanserar Hennes & Mauritz reklamkampanjer som brukar väcka reaktioner. I mars brukar de försöka sälja badkläder inför sommaren och första veckan i december mänglar de damunderkläder. Det andra största reklamföretaget i landet, JCDecaux förlorar upp till en halv miljon per kampanj på grund av sabotage. Hennes & Mauritz är Sveriges största köpare av utomhusreklam med en budget på drygt 39 miljoner varje år.

FACKLIG KAMP MOT HENNES & MAURITZ

H&M har under vintern inte bara fått hård kritik för sin kvinnofientliga reklam, utan även för sitt sätt att behandla sina anställda runt om i världen.

I somras började H&M-anställda i New York att försöka organisera sig genom fackföreningen Unite. Detta bemötte H&M med "särskilda samtal", hot om uppsägning och andra trakasserier mot initiativtagarna. Senare försökte företaget även att skicka polisen på arbetare som delade ut flygblad utanför arbetsplatsen. När polisen inte hade lust att ingripa mot något som är helt lagligt, anställde H&M i stället vakter, för att övervaka området. Den 24:e oktober förra året demonstrerade de anställda vid öppnandet av en ny H&M-butik på Manhattan. De protesterade mot företagets antifackliga attityd, de låga lönerna, den usla arbetsmiljön och påtvingad övertid. Konflikten fick så småningom en del uppmärksamhet i USA. Här i Sverige tog organisationerna Syndikalistisk Ungdom och Alarm i Göteborg upp kampen genom att anordna blockader mot H&M-butiker i centrala Göteborg två lördagar i julklappshetsens december. Till slut pressades H&M att förhandla med Unite, och arbetarna i USA tillåts nu att organisera sig.

Fortfarande dåliga förhållanden

De flesta rapporter vi fått om att H&M utnyttjar arbetare har gällt Sydostasien. Tillgången på billig arbetskraft har gjort att princip alla H&Ms kläder tillverkas där. H&M äger inte fabrikerna, utan är bara inköpare av kläderna. Därigenom försöker de att lägga över ansvaret för arbetsmiljö och löner på fabrikanterna. Gång på gång kommer rapporter om grova missförhållanden på klädfabrikerna. Den andra februari i år sparkades 35 arbetare på jeansfabriken Trend Company i Bangkok i Thailand för att de krävt att få organisera sig fackligt. Arbetsmiljön på fabriken är mycket dålig, det finns ingen ventilation så hettan är outhärdlig, uppger representanter för fackföreningen. Kemikalierna i tygerna orsakar allergier och lönerna är lägre är minimilönen som är cirka 30 kronor om dagen.

På Unites hemsida kan man läsa om många liknande fall, att tjäna mindre än åtta kronor om dagen är inget ovanligt för en som syr H&M-kläder i till exempel Indonesien. I januari 2004 skrev H&M under ett avtal där de lovade att respektera rätten till facklig organisering. Konkurrensen om klädtillverkningen är dock hård i Sydostasien, och insynen på den enskilda fabriken är liten. Prisdumpningen och vinstökningarna kommer arbetarna också i framtiden att få betala. ★

Text: Karin Nyman
Foto: DA

Läs mer på ...
...Unites hemsida www.uniteunion.org eller
...SACs hemsida www.sac.se under rubriken "internationellt"

Svensk Pop

Sextetten Svensk Pop släppte förra året sitt fjärde album, Den stora paraden. De är nu aktuella med sin första singel, Hon bor i Farsta, där de har inlett ett samarbete med planka.nu. Gruppen har ännu inte fått ett massivt genombrott, men har skapat stora (och små) rubriker med låtarna Hon bor i Farsta och Prinsessan Madeleine, som båda är från senaste skivan.

En sen eftermiddag träffar jag Qvarre på ett rökigt café på söder. Något sen, och med ett förvirrat uttryck i ansiktet skakar han min hand. Några minuter senare kommer Nippe, och senare även Gynter.

De slår sig ned och beställer, hungriga som de är, diverse mindre maträtter. Det första som slår mig är samtliga medlemmar runt bordet har kraftig behåring i ansiktet, främst runt hakpartiet.

- Jag måste få fråga, var har ni fått idéen med skäggen ifrån? ZZ Top?

- Nej, ZZ Top hade en eller två bra låtar för länge sedan, men nu är de inte alls lika bra, säger Nippe. Nu handlar alla låtarna om tjejer, bara.

- Var har ni fått er inspiration från?

- Främst är det Beatles, men också Just D och Povel Ramel, svarar Qvarre. Men vår första riktiga inspiration i konstellationen Svensk Pop var James Hollingworth och Karin Ljungman. Barnens trafikskola.

- Folk har sagt att vi låter som Robert Broberg, fast yngre och bättre, tillägger Nippe.

- Eller, ja, vi kommer att låta som Robert Broberg när vi blir äldre och sämre, skrattar Qvarre.

> " Eller, ja, vi kommer att låta som Robert Broberg när vi blir äldre och sämre, skrattar Qvarre."

- Eftersom ni heter "Svensk Pop" så är det oundvikligt att undra över vad ni tycker om den svenska populärmusiken.

- Det är en av anledningarna till att vi heter "Svensk Pop". Namnet kom till för att parodiera svenska popartister, som Martin och Jumper, säger Qvarre.

- Innan vi bestämde oss för "Svensk Pop" så låg "Mockasin" och "Toyboys" på förslagsbordet, det senare var tänkt att anspela på alla pojkband. Man kan väl säga att vi inte tycker särskilt mycket om den samtida svenska popen, säger Nippe.

- Hur startade allting, egentligen?

- Jag och Nippe träffades under högstadietiden genom hans dataklubb, där han och en annan kille (vid namn Johan Björk) höll på med ett textbaserat äventyrsspel, "På Vandring". Spelet saknade musik, så jag fick stå för musiken, menar Qvarre.

- Jag gjorde rapmusik, som "Funky C", och såg möjligheterna i dataklubben, men jag hade ingen riktig kunskap om det. Det hade däremot Qvarre, som hjälpte till, säger Nippe.

- Vi umgicks senare också, och

fortsatte vårt musikaliska samarbete, säger Qvarre. Vår första låt hette "Jolly Jumper", och det lät verkligen som Jumper. Det var –97 som vi antog namnet "Svensk Pop". Den första skivan under det namnet släpptes –99, det var en demosamling av en del låtar vi gjort.

- Vi upptäckte att musikbranchen var lukrativ, både ur romantisk och erotisk synvinkel, säger Nippe försynt.

> "Och att det ska vara lättare, billigare och bekvämare med kollektivtrafik (...) det är alldeles för dyrt att åka med kollektivtrafiken"

- Jag halkade in i Svensk Pop på ett bananskal, men det verkade vara en kul grej, säger Gynter.

- Jag har förstått att ni inte riktigt lever på musiken än. Vad gör ni förutom att spela?

- Visst skulle det vara jätteroligt att leva på musiken, det skulle det verkligen. Men det är inte möjligt nu. Själv så pluggar jag, säger Nippe.

- Jag håller just nu på med teater, menar Qvarre.

- Själv så jobbar jag som fritidsledare, förutom Svensk Pop, men jag håller även på med båtbyggeri till och från, säger Gynter. Vi brukar också testa mediciner åt AstraZeneca. Det får man massor av pengar för! Och inte är det mödosamt heller. Man sitter och läser böcker, kollar film och softar, sen får man betalt.

- Ni har varit väldigt kritiska mot skivbolagen, som ville göra er till stjärnor. Varför då?

- Vi ville göra det lite mer själv, och ha bättre kontroll över allting, säger Nippe.

- Vi har hittills haft rätt dåliga erfarenheter av skivbolag, nämner Gynter.

- Vi har ju vårat eget skivbolag, Mandarin, som vi startat själv, säger Nippe.

- Ni är popstjärnor. Har ni några groupies?

- Eh... Vi har två gamla flickvänner som brukar komma på våra konserter, säger Nippe. Det är väl så nära groupies man kan komma, tror jag.

Svensk Pop har med det senaste albumet väckt reaktioner, speciellt med låtar som "Prinsessan Madeleine" och "Hon bor i Farsta". De har till och med fått uppmärksamhet i kinesisk press för Madeleine-skandalen. Även det svenska hovet har uttalat sig: "Det här är fruktansvärt osmaklig och tråkigt att de sprider lögner om kungafamiljen", sade Morgan Gerle från hovets pressavdelning.

I "Prinsessan Madeleine" har Drottning Silvia kallats gammal, ful och rynkig. Därtill finns också anspelningar på att prins Carl Philip är homosexuell, någonting som Nippe försvarat, och menar att de inte säger att det är sant, utan att det är ett rykte som florerat.

Gynter frågar om han får ta rödlöken från min macka, och tar efter mitt godkännande girigt åt sig av det eftertraktade guldet.

Bandet tog för ett par månader sedan kontakt med planka.nu, och inledde ett samarbete. Singeln "Hon bor i Farsta" släpptes i samarbete med planka.nu, som även köpt 1000 exemplar av den. Den handlar om en kille vars flickvän bor på andra sidan av tunnelbanelinjen, så han kan inte träffa henne, eftersom han inte har råd att köpa ett kort.

> " I "Prinsessan Madeleine" har Drottning Silvia kallats gammal, ful och rynkig. Därtill finns också anspelningar på att prins Carl Philip är homosexuell"

- Varför tog ni kontakt med planka.nu?

- Vi tyckte att det skulle vara kul att koppla ihop vår singel med någonting. Eftersom planka.nu står för det vi vill, det vill säga avgiftsfri kollektivtrafik, så verkade det vara en bra idé, säger Nippe.

- Vi förespråkar en stark allmännytta, säger Gynter.

- Och att det ska vara lättare, billigare och bekvämare med kollektivtrafik,säger Qvarre. Låten gjordes innan prishöjningarna, så den är verkligen aktuell nu. Vi tycker att det är alldeles för dyrt att åka med kollektivtrafiken!

- Planka.nu är inte särskilt populära bland vissa delar av befolkningen, är ni inte rädda för dålig publicitet?

- Det har hittils gett oss bra publicitet, säger Nippe.

- Vi vill ju förbättra världen, tillägger Gynter. Om man bara sätter sig ner och diskuterar, och engagerar sig, så kommer man närmare en lösning. Vi är verkligen emot våld.

- Hur tänker ni er framtiden, vad är på gång härnäst?

- Vi funderar på att släppa ytterligare en singel, svarar Qvarre.

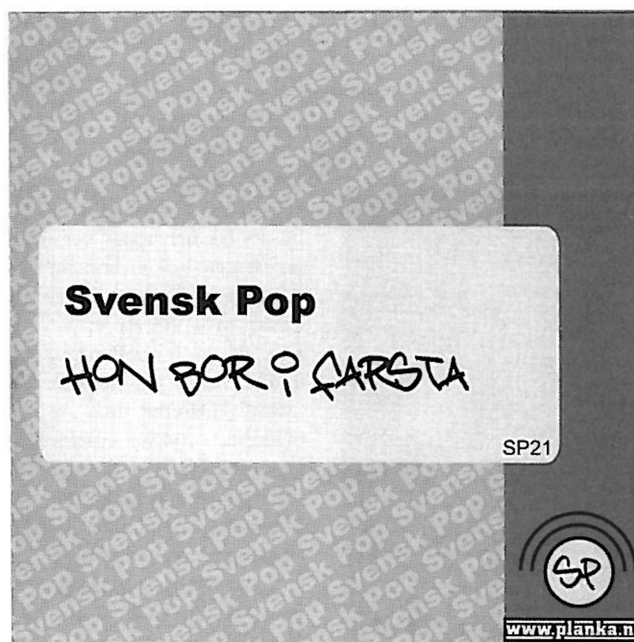
- Vi har ett helt nytt, större projekt också; en barnskiva. Vi hade tänkt oss den ungefär som sjuttiotalets barnskivor, säger Nippe.

- Åh, vi har ju en Svensk Pop-bil också, som vi håller på att fixa med, säger Gynter.

Svensk Pop-bilen är en lätt mörkröd VW, som sedan länge sett sina bästa år. Men som ett respekterat popband, så har gruppen en turnebuss. JJ Fett och Qvarre har hittils arbetat mest med fordonet, och det är tänkt att fungera som turnébuss och mobil scen.

Gruppen består av följande medlemmar: Nippe, Qvarre, Gynter, Björn-Anderz, Fantomen och JJ Fett.

Text: Pål Eriksson
Foto: Svensk Pop

Kravallsemester →→→→→ →→→→→→→→ i österled

Medan resten av aktivistsverige roade sig med att försvara pendeltågsstationer i Stockholms södra sovstäder valde jag tillsammans med tre luttrade aktivistkamrater att istället besöka vårt östra grannland Finland.

Vi var nyfikna på vad den autonoma rörelsen lyckats åstadkomma de senaste åren i Helsingfors, efter bland annat ett antal husockupationer, och de återkommande demonstrationerna till presidentpalatset på Självständighetsdagen den 6 december. Förväntansfulla lämnade vi så tryggheten hemma i Sverige med riktning österut redan den 4:e december. Medelst finlandsfärja, obligatorisk rusdrycksförtäring och dålig sömn nådde vi så småningom fram till republiken Finlands huvudstad. Lite dagen-efter-ångest gjorde sig kraftigt påmind, men en rask promenad genom staden gjorde gott. Vårt första mål var det ockuperade huset Siperia som fungerar som ett socialt center (och mer eller mindre som bostadshus för vissa). Huset är beläget i de östra förorterna, och mycket lämpligt går Helsinfors enda(!) och dessutom lättplankade tunnelbanelinje just dit. Från tunnelbanestationen var det bara att följa spåret av Reclaim the City-affischer till skogsbrynet och därefter fråga sig fram.

Siperia, som fått sitt namn för att det är så kallt där (jo, Siperia betyder just Sibirien!), är ett äldre trähus som ligger på behörigt avstånd från övrig bebyggelse en bit in i skogen nära bastuvikens östra strand. Väl framme möttes vi av en skylt med texten "Welcome to the Social center of Siperia", men döm om vår förvåning när vi finner huset igenbommat och inte lyckas få kontakt med en levande varelse. Först när en av oss på eget initiativ hämtar en stege och klättrar upp på husets tak och ropar ner i skorstenen fick vi kontakt med någon där inne. Dessa svarar med att slå ut en ruta (!) på övervåningen, inifrån, med ett högljutt "vittu". Därefter blev vi insläppta. Frågan varför ingen reagerade på den väl fungerande dörrklockan är för mig fortfarande ett mysterium, men det löste ju sig till det bästa (bortsett från ytterligare ett trasigt fönster).

> "Dock saknade jag rinnande vatten, men det löste man med en brunn på gården."

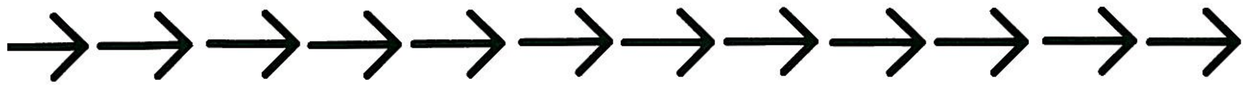

Siperia visade sig vara väldigt gästvänligt och även om jag får känslan av att många svenska aktivister skulle avfärda det som antingen för lite politiserat eller för mycket "hippie" så är jag ändå imponerad av att det existerar och fungerar som det gör. Som jag förstod det fungerar Siperia främst som ett tillhåll för hem- eller bostadslösa unga helsingforsbor, och som en central mötespunkt för Helsingfors autonoma rörelse (som dock höll sig tämligen frånvarande under de dagar vi besökte staden). Ett kollektivt kök, kollektivt vardagsrum och kollektiva sovrum

med det nödvändigaste på övervåningen, en stor hall, ett scenrum och ett barrum på undervåningen möjliggjorde massor av olika aktiviteter. Dock saknade jag rinnande vatten, men det löste man med en brunn på gården. Däremot hade man bemödat sig med att dra in bredband(!) vilket visserligen är kul, men man kan ju alltid ifrågasätta prioriteringen!

Dagens aktiviteter var främst en Reclaim-fest inne i staden och en husockupation ännu senare på kvällen, som vi i förväg inte visste så mycket om (bland annat på grund av viss språkförbistring). När vi anlände till reclaimfesten insåg vi att finnarna inte riktigt hade samma syn på vad en reclaimfest var som vi har i Sverige. Maximalt hundra deltagare stod och tryckte

på en grusväg och det enda som lyste upp den kyliga kvällen var en eldkonstnär och ett 50-tal journalister, betydligt ivrigare än sina svenska diton att dokumentera vad som komma skulle. Snart insåg vi dock att "festen" snarast var en täckmantel för den kommande husockupationen. Huset som skulle ockuperas påminde starkt om Siperia, ett tvåplans trähus i stadens centrala delar, ett 20-tal rum och en mindre gård. Dit nådde vi efter en kollektiv språngmarsch från reclaimfestens uppsamlingsplats (tydligen med syfte att skaka av sig polisen), med journalistkåren hack i häl. Och festades det dåligt på reclaimfesten festades det desto bättre i det nyockuperade huset! Ett hundratal finska aktivister, allt ifrån småpunks till autonoma casual-wannabes, röjde loss under en stor del av natten. Polisen höll sig frånvarande och vi lyckades så småningom få några timmar sömn.

Första dagen i det nyockuperade huset, tillika självständighetsdagen, var tänkt att ägnas åt olika föredrag, bland annat skulle vi tala om husockuaptioner i Sverige. Men när föredragen skulle börja låg de flesta i huset fortfarande och sov ruset av sig, och klientelet bestod främst av endast finsktalande småpunkare. Var initiativtagarna till ockupationen och föredragen tagit vägen visste ingen. Istället såg vi till att få ordentligt med kaffe i oss och att hålla värmen. Själv ställde jag också upp på att (enligt finnarna åtminstone) med fara för mitt liv hjälpa till att köra Siperias fallfärdiga minibuss mellan det nya huset och Siperia för att hämta och lämna saker. Alla andra personer med körkort var nämligen också försvunna!

"Och festades det dåligt på reclaimfesten festades det desto bättre i det nyockuperade huset!"

Denna dags aktiviteter var förutom de uteblivna föredragen den årliga demonstrationen till presidentpalatset. De finska aktivisterna verkade upprymda och pratade om att det skulle bli kravaller. Själva var vi mest fascinerade av att vi inte sett röken av polisen sedan gårdagen, vilket vi fick äta upp efter att vi ägnat oss åt gastronomisk verksamhet på annan adress och finner det nyockuperade huset näst intill omringat av poliser. Med hjärtat i halsgropen klättrade jag in genom ett fönster på baksidan och hämtade ut våra tillhörigheter. Senare fick vi dock veta att poliserna inte varit där för att storma, utan för att erbjuda lots till samlingsplatsen för demonstrationen! Demonstrationen var inte så stor, kanske 400-500 personer. Men stämningen var hög och ett roligt inslag var ett stort block nitbältesförsedda syndikalistiska tomtar. Polisen hade slagit en ring runt kvarteren kring presidentpalatset (som är ett envåningshus med en flaggstång utanför) vilken demonstrationen höll sig utanför tills vi nådde ett större torg. Nu var det dags för den utlovade kravallen!

"Senare fick vi dock veta att poliserna inte varit där för att storma, utan för att erbjuda lots till samlingsplatsen för demonstrationen!"

Beredd på en konfrontation mot de bristfälliga avspärrningarna tågade vi över torget och fram till poliskedjan. Men sedan nåddes någon form av antiklimax då ingen ens gör en antydan att försöka bryta avspärrningarna. Någon plockar fram en färgbomb som tillverkats på Siperia dagen innan, men öppnar locket och ritar fredsmärken på marken istället. En mindre konfrontation uppstår istället med en liten grupp nationalister som också befinner sig på torget. Efter några minuter drar demonstrationen vidare några kvarter längre bort. Och här uppstår konfrontation och vi bildar kedjor och driver tillbaka polisen. Men även här kommer kampviljan av sig. När det fjuttiga kravallstaketet 50 meter från presidentpalatset slutligen var rivet, verkade de finska aktivisterna inte så intresserade av att fortsätta. Möjligtvis skrämdes de av några poliser som lyckats kravla sig upp på ryggen på ett antal ponnyhästar och radat upp sig mellan "palatset" och poliskedjorna, men troligare är nog att det var viljan som tröt. För jag tror inte att den finska polisen utdelade ett enda batongslag, och något större problem att nå fram till presidentpalatset om man hade anammat någon mer militant strategi hade det inte varit.

Efter en lång kväll styrde vi åter kosan mot Siperia. Själv hade jag lovat att åter igen köra Siperiakollektivets risiga buss som nu var fylld med saker från det tidigare ockuperade huset som skulle tillbaka igen. Men kylan gjorde att det plötsligt inte gick att stänga bakluckan! Handtaget hade frusit fast! Men med lite trollande med diverse snören och lite ompackning fick det gå ändå. Sedan stiftade vi bekantskap med den finska rusdryckskulturen och passade på att ingående studera någon form av hemmaodlad blomma som finnarna rökte med stor inlevelse. I hastigt lag och festligt mod så händer det så lätt! Sista dagen i staden tog vi det lugnt, och på vägen hem besökte vi åter igen huset vi ockuperat dagarna innan, men fann det öppet och helt övergivet. ★

Text: Ulf Slotte
Foto: Aron Isaksson

Feminism så in i norden!

Kvinnokampen pågår hela tiden, i hela världen, det vet vi. Men exakt vad som händer i andra länder har de flesta av oss ganska dålig koll på. Till och med aktivismen i våra egna grannländer är ganska okänd för oss.

Nu finns det dock bot mot okunskapen. Gunilla Edemo och Ulrika Westerlund har sammanställt antologin Femkamp, en bok om en feminismen i de fem nordiska länderna, och Direkt Aktion har träffat dem för en intervju.

- Hur fick ni idén till boken?

- Det började med att jag åkte till Åhus i Danmark ett år som utbytesstudent för att plugga teater 1999, berättar Gunilla. Jag köpte i princip en dansk ordbok och flyttade, jag tänkte "det går väl bra". Jag var inte beredd på att det skulle vara någon större skillnad, och en av de kulturchocker jag fick var av Danmarks väldigt sexualiserade offentlighet. Och av att saker passerar i dansk offentlighet som aldrig skulle passera i Sverige. Det gäller för övrigt inte bara kön utan också rasism och många andra saker. För mig som aktiv feminist från ett svenskt universitet med jämställdhetsgrupp och gayförening var det faktiskt en chock att börja på ett danskt universitet där det inte fanns något sådant. Min danska lärare aldrig hört talas om att man kunde analysera teater ur ett feministiskt perspektiv! Ungefär samtidigt kom Fittstim ut i dansk översättning och fick ett helt annat mottagande än i Sverige. Det var väldigt negativt. Jag bodde i Danmark i ett år och de erfarenheter jag fick där gjorde att jag fortsatte att kolla upp skillnader mellan Danmark och Sverige när det gällde feminism. Jag skrev om det i olika tidningar, om skillnader och likheter mellan länderna. Och sedan drog jag in resten av Norden också.

"En av de kulturchocker jag fick var av Danmarks väldigt sexualiserade offentlighet."

Ulrika Westerlund är chefredaktör på den feministiska tidskriften Bang. Till Bangs internationella nummer 2002 skrev Gunilla och Dag Balkmar, som då båda gick på journalistlinjen, en artikel tillsammans som handlade om feministiska offentligheter och feministisk debatt i Norden, och som var en del av deras examensarbete. Den kom att kallas "I Fittstims kölvatten" eftersom boken Fittstim hade kommit ut i alla de nordiska länderna, men mottagits väldigt olika, och man kunde därför använda den som något slags temperaturmätare på det feministiska klimatet. Inför artikeln intervjuades en massa folk i de olika länderna och det blev mer och mer uppenbart att det fanns väldigt mycket mer att säga. På så sätt blev artikeln statskottet för ett större arbete, boken Femkamp, och Ulrika och Gunilla blev redaktörer.

- Hur långt har jämställdheten kommit i Norden?

- I alla nordiska länder finns omdömet om sitt eget land som "världens mest jämställda". Alla har det som sin slogan om man så säger, svarar Ulrika. Och det är naturligtvis inte helt gripet ur luften. De nordiska länderna ligger i topp när det till exempel gäller representation i riksdagen, lagstiftningen, när kvinnorna fick rösträtt.

- Men detta används ju också för att skyla över det förtryck som pågår. Och det sker på olika sätt och i olika grad. Till exempel så definierar man i Danmark jämställdhet mer eller mindre som sexuell frigjordhet. Och tycker att allt är klart. Till och med jämställdhetsministern säger att Danmark är jämställt, och att den feministiska kritiken förstör mer än den tillför, ja till och med att feminister terroriserar andra kvinnor och försöker hindra dem att göra fria val, berättar Gunilla. I både Norge, Danmark och Finland anser många att den feministiska kampen är över och att jämställdheten redan är uppnådd. I Norge var det till exempel en minister som sa ungefär att "invandrarna måste få förklarat för sig vad det innebär att de nu bor i ett feministiskt samhälle". Ja, om samhället redan är inte bara jämställt utan också feministiskt, då behöver man ju inte göra något mer...

En stor feministisk kampanj som har varit i Danmark riktades mot reklamen för Arlas smaksatta mjölk, där fyra väldigt smala och lättklädda tjejer representerar varsin smak. Kanske är det en tillfällighet, men Arlas nya logga ser ju faktiskt lite ut som ett ollon, och danska feminister ritade ut hela snoppen under sina kampanjer, med hjälp av två streck. Intressant är att samma företag i Sverige slutade att försöka sälja mjölk med hjälp av avklädda tjejer efter den omdebatterade minimjölkskampanjen med Emma Sjöberg, och det var minst 10 år sedan. Smaksatt mjölk säljs i Sverige uppenbarligen bäst med mycket påklädda, lata ungdomar, som har mjölkflaskor i fickorna.

- Vad beror det på att samma företag kan verka så olika i två grannländer?

- Lite beror det väl på att vi har en annan relation till Arla. Vi hade skolmjölk och läste faktaserierna på baksidan av mjölkpaketen till frukost, säger Gunilla.

- Visst, men vi har inte heller sidan-nio-flickan i dagstidningarna som de har i Danmark. Där finns det ju en helt annan acceptans för att använda bikinitjejer till att kränga produkter, menar Ulrika.

- Finns det någon möjlighet att anmäla sådana annonser i Danmark?

- Grejen är att Arla började ju kalkylera med protesterna, för att få mer uppmärksamhet. Typ "du kan bli nya miss Jordgubbsmjölk och få reta feministerna". Men tillslut blev reklamen faktiskt, om inte fälld, så åtminstone kritiserad av motsvarande konsumentombudsmannen, säger Gunilla.

- Island är faktiskt det enda land i Norden, där man i verklig mening kan anmäla reklam, genom att vända sig till konsumentombudsmannen. I Sverige är det ju näringslivet eget "självsanerande" råd som man anmäler till, och som bestämmer vad som ska frias eller fällas, berättar Ulrika.

- Finns det någon skillnad på feministerna i de olika länderna?

- Aktivisterna på Island verkar mer eller mindre övertygade om att deras rörelse helt enkelt är början på den feministiska revolutionen. De menar att de har fått till en stor allomfattande feministisk rörelse, som kommer att driva hela samhället åt ett feministiskt håll. Och det är de väl ganska ensamma om. Framför allt så ser ju knappast svenskarna så på den svenska feministiska rörelsen, den har på något sätt redan hunnit bli för mångfacetterad. Snarast nostalgiskt ser vi tillbaka på 70-talet och tycker att "ja, då var vi så eniga", men enighet sker ju oftast till priset av att minoriteternas frågor kommer bort, svarar Ulrika.

- Att Norge var ett så pass kristet land var

också en nyhet för oss. Det blir lite konstigt när man riskerar att sätta sig i knät på den kristna högern. Till exempel får manliga könsorgan i rörelse inte visas, därför censureras det med en svart ruta. Och det här vill ju norska feminister ha kvar, inte för att sex är syndigt, utan för att det gör porrindustrin väldigt olönsam i Norge, berättar Gunilla.

> "Historielösheten är ett av kvinnorörelsens största problem. I och med att det inte finns någon feministisk organisation, finns det inga beständiga lokaler, inga arkiv, säger Ulrika."

- Vad är målet med boken?

- Målet är ju inte att frälsa någon som inte är feminist utan boken är skriven för alla som på något sätt är intresserade av de här frågorna. Och man behöver absolut inte vara påläst eller speciellt kunnig för att läsa den, säger Gunilla. Många delar ju erfarenheten att inte ha någon historia i sitt engagemang. Och att inte heller ha några samtida referenser, alltså vad andra gör runt omkring en. Boken tar mest upp det som händer nu, men den drar ju in kvinnorörelsens historia också, i vissa delar

- Historielösheten är ett av kvinnorörelsens största problem. I och med att det inte finns någon etablerad feministisk organisation, finns det inga beständiga lokaler, inga arkiv, säger Ulrika.

- Dels det och dels finns det också ett offentligt intresse av att förtiga eller skriva om, menar Gunilla. I Danmark är det extremt tydligt. Det finns något slags konsensusbeslut på att "Rödstrumporna, de var bara för mycket, dem vill vi inte se igen". Mina danska kurskamrater hade inte fattat att det var dem de hade att tacka för att de satt där på universitetet överhuvudtaget, säger Gunilla.

- Och så är det ju i Sverige också, menar Ulrika. Jag har träffat unga tjejer som sagt saker som "va, är det kvinnorörelsens förtjänst att kvinnor har rösträtt?". Det är ju väldigt viktigt att förstå, att ingenting förändras utan att någon jobbar för det. Det är slående att så få ser en koppling mellan dagens feministiska aktivism och de faktum att vi har rösträtt, dagis och fri abort. Det andra syftet med boken är att folk helt enkelt ska få reda på vad som händer runt omkring dem. Och då i synnerhet Sverige, vi är ju lite av en nonchalant storasyster. I exempelvis Norge och svensktalande Finland är det mer självklart att läsa svenska tidningar, och ha lite koll på oss, fortsätter Ulrika.

- Ser de oss som något sorts föredöme när det gäller feminism, tror ni?

- Ja, jag var till exempel i Norge i höstas för Bangs räkning och blev intervjuad av fyra tidningar och en radiokanal, och deras fråga var hela tiden typ "vad kan norska feminister lära av er svenskar? Hur ska vi bära oss åt för att få till den här fantastiska succén som ni har gjort". Och det var ju inte direkt något jag kände igen mig i, att vi skulle ha gjort succé, svarar Ulrika. Men det de ser är den stora offentliga debatten, att man faktiskt kan kalla sig feminist i svensk offentlighet, och göra feministiska analyser och presentera dem, och ändå bli tagen på allvar. Det kan man ju inte riktigt i de andra länderna.

> "Men det de ser är den stora offentliga debatten, att man faktiskt kan kalla sig feminist i svensk offentlighet, och göra feministiska analyser och presentera dem, och ändå bli tagen på allvar. "

- Men hjälper det så himla mycket? Visst, man öppnar tidningen och läser den ena feministiska debatten eller krönikan efter den andra, men det känns inte som det händer så mycket här ändå...

- Jovisst, och det känns som att de i de andra nordiska länderna kan ha lite svårt att förstå att det kan vara så. Och visst kan det bli en backlash om man inte är vaksam. För trots allt snack om feminism var det ju länge sedan en mer enad feministisk rörelse verkligen gick ut med en fråga. Det måste komma snart! Till exempel våldtäktsrättegångarna, de har stötts och blötts och debatterats i bokform i och med boken Flickan och skulden av Katarina Wennstam. Många är eniga om att våldtäktsprocesserna måste förändras, och då borde man ju nu gå ihop och definiera vad man vill tydligt, och sedan bara lobba som galningar. Det räcker ju uppenbarligen inte att bara få upp det på agendan, säger Ulrika.

- Men fortfarande är det ju skillnad mot till exempel Danmark, där man inte ens kan få upp något på agendan, eller få något sagt alls. Men därmed inte sagt att det inte händer saker. När sexismen är så ogenomtränglig blir ju motståndet desto mer kompromisslöst, säger Gunilla. Den gruppen som jag tänker på, i Köpenhamn, lyckades vi dock tyvärr inte samarbeta med. De beskrev oss som en samling "poststrukturalistiska skrivbordsfeminister utan något ordentligt på dagordningen", och ville inte bidra med någon artikel... Och då kan man jämföra med svenska AFA, som väl ändå kan anses som rätt radikala, med dem var det inga problem. De hade inga problem alls med att vi oftast gör olika grejer.

- Det blir väl lite så när man är så väldigt långt ifrån makten, att det blir ingen mening, ingenting kommer ändå att hända. Lite som jag inbillar mig att det är att vara feminist i USA. Att man hellre isolerar sig i något sorts community, för att man inte ser någon mening i att försöka förändra det stora samhället. Jag tycker inte att det är rätt strategi, säger Ulrika.

- Hur ska vi kunna utveckla det feministiska samarbetet över nationsgränserna?

- Kunskap måste ju ändå vara starten. Och att man börjar ta del av varandras politiska debatter, för att därigenom se sig själv lite som i en spegel. För ungefär samma debatter pågår ju för det mesta i grannländerna parallellt, men de kanske har

en lite annan vinkling, eller tar en lite annan vändning. Och därmed kan man få en ny input till sitt eget land, säger Ulrika. Exempelvis har Finland samma debatt om trafficking och prostitution som vi, fast för dem är det ju oerhört mycket mer centralt eftersom de har en så lång gräns mot Ryssland, och problemet exploderade i och med Sovjetunionens kollaps. För dem blir det ju mycket svårare att ignorera sambandet mellan ekonomisk kris och kvinnohandel. Och det är ju ganska intressant.

- Och vi hoppas ju att boken ska kunna hjälpa folk som är intresserade av samarbete i Norden, säger Gunilla. Dels handlar ju boken mycket om vad som är på den feministiska dagordningen i de olika länderna, så man får lite koll, dels så finns det längst bak ett kapitel som är mer av en guidebok till organisationer, aktionsgrupper och tidskrifter, som spretar åt alla håll. Så att om man vill resa till Oslo ska man veta vart man ska gå om man vill hitta folk att jobba med.

Femkamp är en antologi, det vill säga den är sammanställning av bidrag som är skrivna av personer i de olika länderna. Detta sätt att göra boken har både för- och nackdelar. Man slipper att få ett svenskt filter på boken, där de andra ländernas förhållanden hela tiden ses ur svenska ögon. Å andra sidan kan det vara svårt att veta vad man ska lyfta fram om man bara skriver om sin egen situation och inte kan jämföra den med något annat.

Lite för att undvika de största fällorna och för att fungera som bollplank har det, förutom huvudredaktionen bestående av Ulrika och Gunilla i Stockholm, funnits satellitredaktioner i de andra nordiska huvudstäderna.

- Vad hade ni för kriterier för vilka feminister som skulle få vara med i boken? Fick man vara med även om man hade inställningen att "jag är feminist för jag tycker vi måste uppvärdera de grundläggande kvinnliga, medfödda, goda egenskaperna".

- Det fenomenet är ganska okänt i de andra länderna, så vi hade faktiskt aldrig några urvalsproblem svarar Ulrika.

- Alla som kallar sig feminister är bra eller?

- Haha, nä, men kallar man sig feminist i till exempel Danmark så har man nog tänkt en del, svarar Gunilla. Motståndet är så kompakt så feminismen är verkligen inget man plockar poäng på, eller något man bara slänger ur sig.

- Och samma i Finland få man nog lov att säga, tillägger Ulrika. Vi har också lärt oss under arbetets gång. Vi har aldrig helt plötsligt upptäckt att vi har helt motsatta åsikter mot de som vi samarbetar med. Men det är klart att vi har upptäckt skillnader i hur vi ser på vissa företeelser...

Det som tagit mest tid för Ulrika och Gunilla är det som har haft med språken att göra. Boken är skriven på norska, danska och svenska. Redaktionen ansökte om pengar till översättningar, men fick bara en liten del, och de pengarna fick gå till översättning av isländska. De finska texterna översattes till svenska gratis av en tjej. De norska och danska texterna står kvar som de är, fast med översättning av vissa ord i marginalerna för att underlätta läsningen. Boken kommer ut i denna form i alla de fem nordiska länderna samtidigt. I framtiden hoppas Gunilla och Ulrika också på att kunna ge ut den översatt till finska och isländska.★

Text: Karin Nyman
Foto: Karin Nyman

MUSIK FÖR DIN KRAVALL

Mattias Alkberg BD
"Tunaskolan"
Planekonomi/Border

"Nu vill jag att ni som läser det här ska fatta några grejer. Jag har gjort det här för mig själv, och typ tio personer till i Luleå har någon som helst uppfattning om var de här låtarna och texterna kommer ifrån."

Sångaren i Bear Quartet, densamme som intervjuades i förra DA, gör i pressreleasen (finns på planekonomi.com) klart att Mattias Alkberg BD inte är ett soloprojekt, utan ett band med gamla kompisar. Detta eftersom han ville göra en punkplatta på svenska och med kort varsel kunna spela i Luleå med omnejd "utan en massa förhandlingar om gager, logistik och skit".

"Tunaskolan" har hyllats i all rikspress, något som Matti Alkberg definitivt inte hade räknat med. Jag hade heller inte kunnat föreställa mig bombhögerns största morgontidning glatt citera textrader ur "Haschkollektiv", en fantastisk poplåt om Avenyn 01(?) ur båda perspektiven. Butiksägarens: "Kom inte hit och kasta dina stenar, jag har jobbat hårt för att sälja kvällstidningar, små godispåsar till kvarterets ungar, stick tillbaks till ditt haschkollektiv" och, eh, aktivistens: "Har brutit upp en massa gatstenar, för att snöra på dig för du dealar porrtidningar, pissmoderat med förutfattade meningar, det finns alternativ till ditt småborgerliga liv".

Det råder inga tvivel om att Matti, trots en problematisk relation till autonoma med självproklamerat tolkningsföreträde, snarare identifierar sig med anstiftaren till våldsamt upplopp än egenföretagaren som kränger Svenska Hustler. Han är alltid rak, men aldrig en öppen bok. Öppningsspåret "Haparanda here we come" är en deckare i två delar där Kriminalinspektör Alkberg först rotar i ett förmodat mord på en skoldirektör, upptäcker "en kommunal och ondskefull komplott", och sedan upprepar: "sköt du din skalle, så sköter jag min".

Svår att misstolka är affischen man får på köpet när man viker upp omslaget: flinande håller Göran Persson och Leif Pagrotsky en nedmonterad skylt med texten VÄLFÄRD. Matti håller för ögonen bredvid en vägskylt med pilar i tre riktningar: MISSBRUKARE, ANALFABET eller OMÄRKVÄRDIG. Man vet sällan exakt vad Matti vill ha sagt, men man nickar ändå instämmande.

Alkberg står för en brutal och kompromisslös uppgörelse, både med sig själv och med 2004 års Sverige och Norrbotten. Det man kunde skönja på senaste Bear Quartet-plattans "Just locals" - en rasande punkdänga om tornedalska bybor som tröttnar på sommarens turistjävlar - blommar här ut över elva spår. Det är fotbollskörer á la Business, kärv punkpop tydligt besläktat med, och lika tydligt väsensskild från, Bear Quartet.

Fantastiska singeln "Fyllskalle" hamnade på P3 och ZTV, och MABD bokades till Hultsfred. Ganska otippat, men det är bra att Alkbergs obetalbara texter når fler än typ tio personer i Luleå. "Även om du inte läst Marx, eller Dennis Lyxzén, Noam Chomsky eller tidningen - det du känner är helt rätt, dom ljuger, dom som säger att dom har makt över dig ljuger!"

Med 35-åriga trebarnspappor som Alkberg i ryggen kan vi fan inte misslyckas med att göra revolution.

Text: Mattias Jansson

GÖR DET SJÄLV - ANDERS PYSSELHÖRNA

Våren är i antågande och med den de sprittande hormonerna som sänder sitt budskap till våra hjärnor att lämna instängda lägenheter och sätta oss i parkerna med vänner och insupa frisk luft och goda drycker.

Ett måste vid alla tillfällen och allra helst de festliga, är ju musik. En bra blandskiva kan liva upp fester surare än citron och förvandla en gudstjänst i Knutby till Hultsfredsfestival. Men vi som vuxet upp med högstadiedisko och småstadskrogar vet ju att den mesta musik som spelas är skit.

Så för att vägleda våra kära läsare i musikträsket och finna de försvunna rockdiamanterna har Direkt Aktion gett den subjektive skribenten från Motala i uppdrag att sammanställa en blandskiva utan dess like.

Samtliga låtar kan laddas ner från nätet! Med andra ord, ni är bara några knapptryck från tidernas partyskiva, för bara fem spänn! För er utan dator, gör som undertecknad och köp låtarna på vinyl!

1. Dropkick Murphys - For Boston
Fotbollskörer, punk, säckpipor och en melodi som sitter som en pinne i en skit. Ögonen tåras och halsen känns torr. Kolla in bandets skivor för mer ölindränkt säckpipepunk!

2. Kiss - Shout it out loud
Oerhört vackra toner i introt när gitarrerna öppnar i stämmor och basens slinga ligger som en liten räksallad på moset. Det är inte en slump att Kiss ofta öppnat med denna låt! "Skrik ut det högt!" Svinbra!

3. Twisted Sister - I wanna rock
Självklar! Köp "Stay Hungry" albumet på vinyl, snyggare omslag och bättre skiva har inte gjorts!

4. Slade - Cum on feel the noise
Kanske en av tidernas bästa partylåt. Låten har kommit i skymundan av någon outgrundlig anledning, kanske för att Slade gjort sig mer kända för den svulstiga men vackra "My oh my". Men när det nyss nämnda pekoralet gör sig bäst i anslutning till sänghalmen så är den förstnämnda en dänga som heter duga!

5. Ramones - Howling at the moon (Sha-la-la)
I reklamen är "Absolute party" skivor äckligt plastiga och fulla med skittråkig idiotmusik som ingen vettig människa snurrar igång på en fest. En partyskiva utan Ramones är ingen partyskiva, och inte ens det har dom fattat på de stora skivbolagen... Med rader som "I´m gonna steal from the rich and give to the poor" kan det inte vara dåligt.

6. David Bowie - Rebel Rebel
Svinigt coolt gitarriff! Skön låt överhuvudtaget!

7. The Adicts - You never walk alone
Elvis är bra, men den här versionen är ljusår bättre.

8. De lyckliga kompisarna - Ishockeyfrisyr
Tajtare trallpunk får man leta efter. Partydänga som hållt i tio år och på väg att bli kult!

9. Dire Straits - Walk of life
Orgeln och de odistade gitarrerna sitter som smäck. Mark Knopflers avslappnade sång och taktfasta söderrockriff är som sirap på pannkakan. Och de återkommande "wuhu":en likaså. Mer avspänd rock får man leta efter!

10. Van Halen - Jump
Glada 80-talskeyboards suger ofta hårt. Men inte i nävarna på Van Halen. Grym och klassisk partylåt!

11. Alice Cooper - Poison
Så påträngande vackert... Coopers väsningar i början för nackhåren att resa sig värre än på en taggad snuthund.

12. Bon Jovi - Living on a prayer
Att versen stinker 80-tal gör inte så mycket när bryggan kommer och visar vad som komma skall, en refrängen som spöar skiten ur allt annat Bon Jovi gjort. Undertecknad har för övrigt melodin som ringsignal på mobben, är en fest tråkig så är det bara att se till att bli uppringd.

13. Sweet - Ballroom blitz
Att Sweet rimmar på skit är ingen slump, mycket de gjort är sliskig dynga. Men detta är sjuttiotals rock´n roll på högsta nivå!

14. Attentat - Operahuset
Hård, arg melodiös - 80punk från Gbg. Fint som snus!

15. Judas Priest - United
Den lite släpiga början lurar en, man vaggas sakta in i tron att de förrädiska prästerna visar sin tråkigare sida. Men refrängen med frasen "United we stand - United we stand one and all", vänder uppochner på allt, lägg till en körsången på det och ni förstår hur vackert det är!

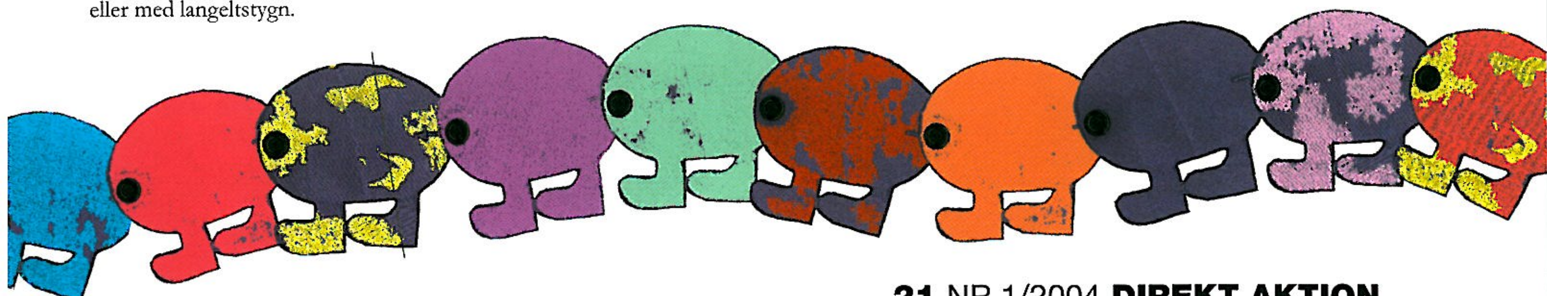
Anders Böttinger

GÖR DET SJÄLV - KARIN OCH GITAS PYSSELHÖRNA

Gör en genemsam tusenfoting med vår enkla steg-för-steg manual.

1. Fixa några schyssta, gärna lite stela tyger. (Sladdriga tyger kan stabiliseras med viselin från sybehörsaffären.)
2. Klipp ut en figur som den på framsidan av tidningen. Var noggrann med fötterna!
3. Sicksacka runt kanterna och gör ett knapphål i baken, på symaskin eller med langeltstygn.
4. Sy fast en knapp i frammen.
5. Låt dina kompisar, elevsyndikatsmedlemmar eller fackföreningskamrater göra varsin likadan. Sedan sätter man ihop dem med knapparna till en färgglad tusenfoting, en viktig accesoar i varje möteslokal och även bra att ha vid kedjebildande på demonstrationer.

Karin Nyman, Gita Nabavi

Rånarluvor fyller en viktig funktion i skitsamhället

Före detta statsminister Ingvar Carlsson och Göteborgskommissionen lade under slutet av 2002 fram ett förslag på ett införande av maskeringsförbud i Sverige. Vi menar att det skulle vara en allvarlig inskränkning av den sociala och politiska integriteten!

Den svenska statens legitimitet grundar sig i antagandet av alla människors lika rätt och värde. Vi tillåts att tycka, att yttra oss och uppmuntras att delta i fria val därför att allas röster värdesätts lika mycket. Men systemet ger oss inte bara rättigheter utan ska också skydda oss mot det som kan tänkas hota de demokratiska principerna. För att skydda medborgarna tillämpas anonymitet vid folkomröstningar och exempelvis inom journalistiken. Det beror på att vi trots potentiella hot ska kunna och våga ge uttryck för våra åsikter, utan några som helst påtryckningar utifrån.

Som ett resultat av de kravaller som utbröt i samband med EU-toppmötet i Göteborg i juni 2001, tillsatte regeringen en utredningskommission med före detta statsminister Ingvar Carlsson i spetsen. Utredningen, som senare gått under benämningen Göteborgskommissionen, hade som mål att utreda hur man skulle göra för att i framtiden förhindra liknande händelser. I slutet av 2002 lade kommissionen fram en rapport (SOU 2002:122a-e) där man bland annat föreslog att man i Sverige, liksom i Danmark, borde införa ett generellt förbud mot maskering. Förslaget vann gehör hos en majoritet av riksdagens partier, och kommer med stor sannolikhet att bli verklighet under 2004 eller 2005. Vilket vi anser att det är oacceptabelt.

> " Rätten till politisk och offentlig integritet (...) borde vara lika självklar som yttrandefriheten "

Det faktum att människor maskerar sig idag i Sverige, i Europa och i världen grundar sig i att människor är rädda och känner sig hotade. Med andra ord finns det ett behov av att maskera sig för att våga säga vad man tycker och tänker. Rätten till politisk och offentlig integritet är och bör vara en demokratisk rättighet! Rättigheten att inte behöva vara rädd för att tycka någonting och att försvara sig mot åsiktsregistrering borde vara lika självklar som yttrandefriheten och tryckfriheten. Men det faktum att ett maskeringsförbud ligger på tapeten och att vinden blåser i förbudshetsarnas riktning tyder på att någonting är fel. Väldigt fel.

Vi menar att det är viktigt att inte tro att våra demokratiska och sociala rättigheter är tryggade bara för att vi lever i demokratin Sverige år 2004. Demokrati och yttrandefrihet är någonting man måste kämpa för, en kamp som måste hållas levande. Svenska staten och socialdemokratin bedrev för bara några decennier sedan en omfattande kartläggning av svenska medborgares åsikter, nämligen informationsbyrån (IB). Säkerhetspolisen bedriver fortfarande omfattande kartläggning av olika obekväma höger- och vänstergrupper, och olika djurrätts-, demokrati- och globaliseringsnätverk. Inom EU och inom ramen för Schengensamarbetet bedrivs registrering av EU-medborgares åsikter, ursprung, asylansökningar, religion, sexualitet, brottsregister etc.

Att maskerade brottslingar skrämmer allmänheten är ingenting konstigt, men genom förbud och utökade resurser åt polisen gör man ingenting annat än att välja att öka kontrollstatens makt och inskränka människors integritet istället för att se till problemens orsaker. Fler

övervakningskameror, fler väktare och fler förbud invaggar möjligtvis människor i en falsk trygghet. Men det som sker är att man vid sidan av att man skapa trygga och otrygga zoner, bara bygger högre berlinmurar för att möta de ökande problemen.

Att införa ett maskeringsförbud handlar inte bara om att det ska bli lättare att identifiera brottslingar. Det handlar också om att det ska bli lättare att identifiera potentiella hotbilder, att kartlägga organisationer och olika politiska grupper. Konsekvenserna blir att individer som exempelvis arbetar mot rasism eller för mänskliga rättigheter i andra länder får svårare att arbeta öppet på grund av hotet från sina meningsmotståndare.

> ”Politisk registrering av människor och kartläggning av människors politiska aktiviteter är verklighet (...)2004.”

Man bör också fråga sig om man tror att ett maskeringsförbud kommer att uppnå önskad effekt. Erfarenheterna från Danmark säger att de som maskerar sig i syfte att begå kriminella handlingar fortsätter att göra det,

trots förbud. Resultatet blir istället att de som av rädsla väljer att maskera sig, plötsligt blir brottslingar eller att de tvingas till tystnad. Är det ett önskvärt resultat?

Som medborgare i EU-landet Sverige idag kan vi inte vara säkra på att vår demokrati och yttrandefrihet alltid kommer att se ut som den gör idag. Kontrollstatens makt ökar och ett kommande maskeringsförbud kommer oundvikligen att innebära en inskränkning av yttrandefriheten. Politiskregistrering av människor och kartläggning av människors politiskaaktiviteter är verklighet i den demokratiska världen även år 2004. Att förslaget på maskeringsförbud har vunnit så stort gehör hos riksdagens partier är oroväckande, men knappast förvånande. De låter sig skrämmas av maskerade personer så till den milda grad att tanken på ett förbud kommer att framstå som fullkomligt logisk, och självklart har de mediernas fulla stöd.

> ”Vad Ingvar Carlsson och hans kollegor i stället borde koncentrera sig på är att skapa en politisk situation i Sverige där individer inte behöver vara rädda att yttra sig.”

När man upprättar ett förbud för att kontrollera en enskild grupp kommer man oundvikligen att behöva tillämpa en rad mer eller mindre absurda undantagsregler för olika tillfällen och individer. Införandet av ett maskeringsförbud kommer att göra det svårare för oss alla i vår vardag. Var går gränsen för en maskering? Blir det olagligt för muslimska kvinnor att bära slöja? Hur ser man på extrema väderförhållanden? Frågan är hur man ska formulera förbudet utan att det blir alltför svårt att tillämpa. Kommer det att finnas möjlighet att söka speciella tillstånd för maskerader? Dessa frågor som är så uppenbart löjeväckande kommer att behöva diskuteras.

Vad Ingvar Carlsson och hans kollegor i stället borde koncentrera sig på är att skapa en politisk situation i Sverige där individer inte behöver vara rädda att yttra sig. En situation där ett maskeringsförbud inte behövs, eller kanske snarare en situation där människor väljer att inte maskera sig. Men innan vi nått dit måste vi värna om rätten att uttrycka sig och rätten att tycka fritt.

Text: Anna Nygård, Ulf Slotte
Grafik: Batman och Robin

Intresserad av SUF?

Kontakta samordningsgruppen eller din närmaste lokalklubb

SUF:s Samordningsgrupp
Box 1642
221 01 Lund
Tfn: 046-132843
sog@suf.cc
http://www.suf.cc

SUF:s Internationella Kommitté
suf.ik@hushmail.com
(Kontaktas annars via SUF-Gävle)

SUF-Alingsås
Suf-alingsas@ziplip.com
www.suf.cc/alingsas
tfn: 0709 - 89 33 90
Torsdagar 18:00 - 20:00

SUF-Borås BUS
C/o Borås Ls
Box 467
503 13 Borås
sufboras@hotmail.com

SUF-Falun
c/o Falu-Korsnäs LS
Trotzgatan 32-34D
791 71 Falun
Tfn: 023-26 354
Suffalun@hushmail.com
http://suffalun.cjb.net

SUF-Gotland
c/o Gotlands LS
Signalgatan 13D
621 47 Visby
gotland@suf.cc
www.suf.cc/gotland

SUF-Gävle
Box 6113
800 06 Gävle
gavle@suf.cc
www.suf.cc/gavle

SUF-Göteborg
c/o Göteborgs LS
Box 7267
413 01 Göteborg,
Tfn: 031-711 23 04
(Tors 18.00-20.00)
suf_gbg@hushmail.com

SUF-Helsingborg
suf_hbg@hushmail.com

SUF-Kalmar
suf_kalmar@spray.se
www.suf.cc/kalmar

SUF-Karlskrona
karlskrona@suf.cc
www.suf.cc/karlskrona

SUF-Karlstad
Verkstadsgatan 1
652 19 Karlstad
karlstad@suf.cc
www.suf.cc/karlstad

SUF-Lidköping
suf_lidkoping
@hushmail.com
www.suflidkoping.tk

SUF-Luleå
Edeforsgatan 76
974 38 Luleå
Tel: 0920-105 34
lulea@suf.cc
www.syndikalist.nu/suflule

SUF-Lund
C/o Lunds LS
Box 1642
221 01 Lund
Tfn: 046-211 06 23
(Tors 18.00-20.00)
lund@suf.cc
www.suf.cc/Lund

SUF-Malmö
Box 321
211 41 malmö
Tel: 040-12 61 78
malmo@suf.cc
www.suf.cc/malmo

SUF-Motala
suf_motala@hotmail.com

SUF-Norrköping
c/o Norrköpings LS
trädgårdsgatan 16
602 25 Norrköping
Tel: 011-13 18 55
(Mån 17.30-18.00)
Suf-norrkoping@mail.com
suf-norrkoping.subnet.dk

SUF-Piteå
sufpitea@spray.se

SUF-Sandviken
c/o Sandvikens LS
Box 246
811 27 Sandviken
tel: 026-25 90 09

SUF-Simrishamn
kontaktas via
samordningsgruppen

SUF-Skellefteå
suf_skelleftea@yahoo.se
www.come.to/suf-skelleftea

SUF-Stockholm
c/o Stockholms LS
Bergsundsgatan 10 nb
117 37 Stockholm
Tel: 08-658 62 69
stockholm@suf.cc
www.motkraft.net/suf-sthlm

SUF-Sundsvall
C/o Östra Medelpads LS
Box 357
851 05 Sundsvall
suf.sundsvall@hushmail.com
http://www.suf.cc/sundsvall

SUF-Sölvesborg
solvesborg@suf.cc

SUF-Trelleborg
trelleborg@suf.cc
www.suf.cc/Trelleborg

SUF-Uddevalla
Suf_uddevalla@hotmail.com

SUF-Umeå
c/o Umeå LS
Fabriksgatan 1
903 31 Umeå
Tel: 090-77 21 00.

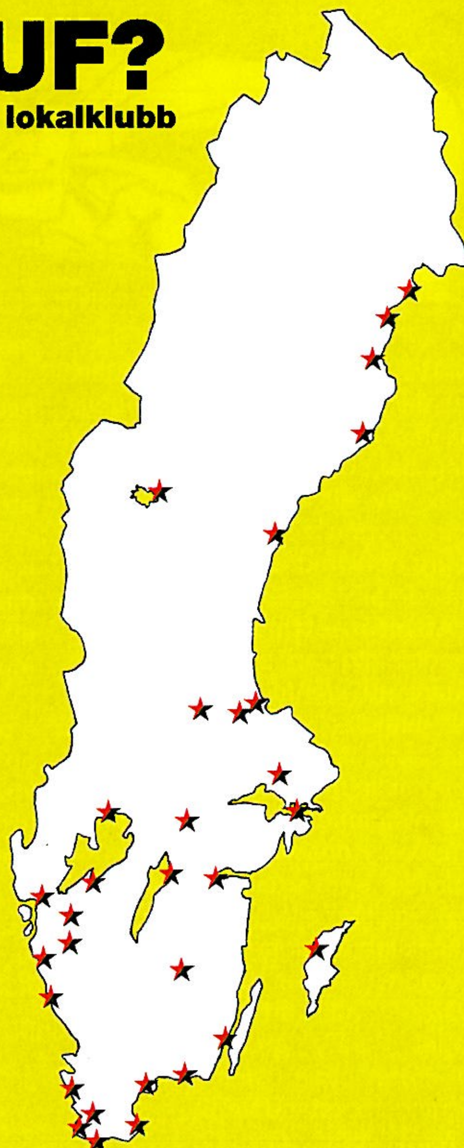
SUF-Uppsala
c/o Uppsala LS
Studentstaden 17
752 33 Uppsala,
Tel: 018-69 46 89
Fax: 018-69 22 65
uppsala@suf.cc
http://www.suf.cc/uppsala

SUF-Varberg
Suf-varberg.cjb.net
http://bizarr.blipp.com/suf

SUF-Vetlanda
vetlanda@suf.cc
http://www.suf.cc/vetlanda

ÖSUK
(Örebro syndikalistiska ungdomsklubb)
c/o Örebro LS
Engelbrektgatan 35
702 13 Örebro
Tel: 019-10 60 65
orebro_suk@hotmail.com

SUF-Östersund
suf_osd@yeayea.com

Prenumerera! 5 nummer för 80 kr.

Sätt in pengarna på PG 649967-7 eller skicka in talongen här bredvid.

☐ Jag vill prenumerera (5 nr för 80 kr)
☐ Jag vill stödprenumerera (5 nr för 150 kr)
☐ Min nya prenumeration ska börja med nr._____
☐ Jag vill beställa följande gamla nr._____
(för 15 kr/st ink. porto)

Namn:_____
C/O:_____
Gatuadress:_____
Postortsadress:_____
Telefon:_____

Publikation i DA nr 37

plats för porto

Direkt Aktion
Box 6507
113 83
Stockholm